

ANTO

Haftalık Dergi 10 • Şubat 1970 • Sayı 163 • 150 Krs

GREV
HAKKI
BOĞAZLANIYOR DİRENELİM

● biri ●

1

şubat

□ 4.5 Yıl Antlaşması

İkili anlaşmalar konusunda mecliste yapılan gizli görüşmelerden sonra, başta CHP olmak üzere, muhalifet partileri, «Temel İkili Antlaşmanın parlamentodan geçirilmesi konusunda israr etmeye başlamışlardır. Ne var ki, bu «sike muhalifet», anlaşmanın bir emperyalist tuzağı olduğunu ortaya koymak yerde, tamamen bıçimsel meseeler üzerinde hiçbir sonuc vermeyecek spekülaysyonlar yaparak halkın gözünü boyamaktadır. Öte yandan, gizli celsede ikili anlaşmalar doğan bir ihtilafı gözleme bağlamak için 4,5 yıl süre öngörlülmüş olması şiddetli tepkilere yol açmaktadır ve bunun ulusal bağımsızlıkla bağdaşmayacağı belirtilmektedir. Senato'da milli savunma bütçesi görüşürken, ikili anlaşmayı savunan Dışişleri Bakanı Çağlayangil'in tutumu da eleştirilmiş ve kendisi, kapitalistlerin savunulan bir Osmanlı vezirine benzetilmiştir.

2

şubat

□ İktidarın Baskısı

Öğretmen boykotu sırasında Boyabat'ta öğretmenler aleyhine yürüyüş yapan ve katliama girişmek isteyenlerden 32'si hakkında açılan davaya bir mütalaası gönderen Boyabat Savcısı, bazı parlementerlerin ve valinin adalet üzerinde baskı yaptığılığını açıklamıştır. Savcının mütalaasında, 29 kişinin olaylarından sonra tutuklanması üzerine Ankara'ya telefon ve telegرافlar yağdırmış, daha sonra 4-5 parlementerin Boyabat'a gelecek halk huzurunda tehditler savurdugunu, kendisine ve tutuklama kararı veren yargıca karşı çeşitli tezir, iflara ve komplolarla girişildiğini, valinin de tutukların salverilmeleri için tehdit havası taşıyan sözler söylediğini belirtmiştir. Bütün bunları, anayasının 132. maddesine aykırı olduğu ve anayasamızın açıkça ihlal edildiği de mütalaada ifade edilmektedir.

4

şubat

□ Basın-İş Kongresi

Ülkemizin en eski işçi örgütü olan Türkiye Basın Sanayii İşçileri Sendikası (Basın İş)'in Kongresi yapılmıştır. Kongreye sunulan raporda, Türkiye'nin "yari-bağımlı ve başında feodalite benzeri kapitalizm öncesi üretim biçimlerini de taşıyan yan-kapitalist bir ülke" olduğu belirtildikten sonra, Türkiye sendikacılığının bir dönüm noktasına geldiği söylemektedir. İşçileri politik iktidara doğru ve politik bilinc yönünde hızla eğitmesi ve mücadeleye sokması gerektiği kaydedilmektedir. Kongre, işsizliği önleyici sosyal ve ekonomik tedbirlerin süratle alınması ve işsizlik sigortasının geçiktirilmeden çıkarılması, sosyal sigortalar mevzuatının daha iyi düzenlenerek işçilerin sosyal haklarının genişletilmesi, ekonomik ve siyasi dışa bağımlığın son bulması için iki anıtlarının, ıslıkların kaldırılması, köklü ekonomik atılımların gerçekleştirilmesi için karar almıştır. Kongrede genel başkanlığı yeniden Ehliiman Tunçer seçilmiştir.

□ Bertrand Russell Oldu

Dünyanın en büyük düşünürlerinden biri olan Bertrand Russell, İngiltere'nin Galler Bölgesi'nde, Port Madoc kasabasındaki evinde ölmüştür. 18 Mayıs 1872'de doğan Russell, filozof, yazar, matematiği ve siyasetçi olarak büyük ün yapmış, bu konularda pek çok eser yazmıştır. İnsanlığın bütün sorunları ile ilgili Russell özellikle Küba krizi sırasında nükleer bir savaşın önune geçmeye yaptığı çalışmaları ve Amerikan-Vietnam'da yaşadığı savaş suçlarını ortaya koymak için kurduğu mahkeme ile önemli hizmetlerde bulunmuştur. Russell, ömrünün son yillarda Amerikan emperyalizmine bütünüyle karşı çıkmış bir düşündürdür, bu nedenle bütün dünya halkları tarafından saygıyla anılmaktadır.

□ 6. Filo Rezaleti!

Amerikan Altıncı Filosu na bağlı 300 mürettebatı (Yellowstone Muhrabı, Mersin limanını gelmiş ve Amerikan denizcileri karağaç yine bir Türkiye limanını kırılmışlardır. Halk ve geçlik, Mersin'de de emperyalizmin askerlerine tepki göstermiş, bu arada bildiri dağıtan öğrencilerden Mehmet Parladermir, polisler tarafından yakalanmış, ancak dövüldükten sonra serbest bırakılmıştır. Parladermir'in şkıyatı üzerine savcılık polisler hakkında soruşturma açmıştır. İncirlik Amerikan Üssü'nde kalan denizciler, şehri gezen基因ler semtinde de kadınlar tarafından takuna ile kovalanmışlardır.

□ Halk Kapitalizmi!

Makine Mühendisleri Odasının düzenlediği montaj sanayii konulu seminer, konuşmacıların yeni cevherler yumatımları nedeniyle ilgi çekmiştir. MAN Fabrikaları Genel Müdürü Tevfik Ercan, seminerdeki konuşmasında, skalımlanımız için zengin düşmanlığımız zihünlerimizden silip halkın kapitalizmine önemmemiz gereklidir, Demirel'in Türkiye de 26 milyon özel teşebbüs bulunduğu yoldaki görünümü ümür pekiştirme, «Üçte bir dahi katonda bulunduğumuz bir sanayi kolu milli sayılmalıdır. Halbuki bir bu oramız çok astında bir serviyedeyiz gibi bir garabete de, işbirliğimizi kanıfla etmeye kalkışmıştır.

□ Öğretmen Direnişi

Öğretmen boykotundan sonra ağaç alanan öğretmenlerin Damıştat kararı ile görevlerine iade edilemeyeceğini öğrenen, Milli Eğitim Bakanlığı, 54 öğretmeni daha banan üzerine bir demeç verecek TOS Genel Başkanı Fakir Baykurt, bakan ve iktidarı yemiş, bazı yöneticilerin öğretmenlere salısmaya gözüyle bakışlarını ifade ederek, «Bu idare, kıravatlı geticilerin elinde bir idaredir. Bu idarenin özellikle devrimi öğrencilere saygı gösterdiği yoktur. Bu idareye saygı göstermemi, idareye öğretmenlerin yeni bir ders vermek için hazırlıklarını belirtmemiştir. TOS ve İkinci İstanbul pubelerinin düzenledikleri ortak basın toplantılarında, devlet menseri ve hizmetlinin bulanık içinde olduğu, eğitimimin ise şıkkıza bulunduğu ifade edilecek eğitime devrimin gerekli olduğu açıklanmıştır.

□ Amerikalılar kovuluyor

ABD Başkanı Nixon'un Nijerya'ya «özel yardım uzmanı» adıyla gönderdiği lojistik uzman Albay Eugene Dewey, hükümetin kararlarıyla smarlı edilmiştir. Bir kaç hafta Nijerya'da kalan ve savaş bölgelerine de sokulan Dewey'in karıştırıcı faaliyetlerinden dolayı dışarı atıldığı bildirilmektedir. Öte yandan, Afrika'daki Malavi Hükümeti de, ülkede faaliyyete bulunan Amerikan barış gönüllülerinin en geç Ağustos 1970'e kadar ülkeyi terketmeleri gerektiğini bildirmiştir. Oysaki, Türkiye'de iktidar bu ajanları hedefi na basmaktadır.

□ Akdeniz de İşbirliği

Cezayir Cumhurbaşkanı Huari Bumedyen, Akdeniz'deki bütün yabancı filoların çekilmesini ve bölgeden bütün emperyalist ülkelerin kaldırılmasını istemiştir. Cezayir'i ziyaret etmekte olan Suriye Devlet Başkanı Nurettin Attasi gerefine verilen bir yemekte konuşan Bumedyen, «Akdeniz'in işbirliği, barış ve istikrar bölgesi haline gelmesini» istediklerini ve Akdeniz ülkeleri arasındaki işbirliğinin gelişmesi için araklı çalışmalarını, Cezayir'in bloksuz ülkelerin uluslararası kurtuluş hareketlerine şartsız yardım da bulunduğuunu açıklamıştır.

□ Seriatçının Hayali

Hapishane kaçağı Bugün Gazetesi Sahibi Mehmet Şevket Eyi, Arap ülkelerinde elde ettiği Aramco dolarlarıyla çeşitli Avrupa ülkelerinde «islam devleti» hayalini gerçekleştirmek için çalışmaktadır. Eyi, Paris'te doktora yapmakta olan İlahiyat Fakültesi mezunu Türkiye'li öğrencilerle Paris Camii'nin kahvesinde düzenlediği bir toplantıda «müsulman ülkelerde comunitàn hızla yayıldı, bunun önlenmesi için örgütlenmek re'buna da Türkiye'den bağlanmak gerektiğini, Türkiye'de bir an önce din esaslarına uygun bir devlet sisteminin kurulmasının zorunlu olduğunu söylemiştir. Eyi'nin toplantısı, Fransa Bölgesi Öğrenci Birliği yöneticilerinin müdahaleyle doğmuştur.

□ AP'de iç çekişme

AP Merkez Hırsızlık Divanı ile Senato ve Millet Meclisi hırsızlık divanları, 5,5 saat süren ortak bir toplantıdan sonra dört parlementerin ve iki belediye başkanının AP'den ihracına coğulukla karar vermiştir. Trabzon Milletvekili Ekrem Dikmen, Bingöl Senatörü Arif Hikmet Yurtsever, Sivas Milletvekili Kadri Ersoy, Sakarya Milletvekili Vedat Onsal ile Eskişehir ve Samsun belediye başkanlarının ihracından sonra, AP'nin meclisindeki mevcudu 254'e, Senato'daki mevcudu da 93'e düşmüştür. İhraçlar karşısında, başta Biligci, Asal ve Yüksel Menderes olmak üzere ali genel idare kurulu üyesi istifa etmiştir. İstifalar AP'yi karıştırmıştır. Demirel duruma hâkim olamadığı takdirde, meydana gelecek parçalanmanın AP'yi tek başına iktidarı olmaktan uzaklaştırması an mescedidir.

□ Gençliğin zaferi

Filipin'de gerçek bir demokrasi uygulanması isteğiyle ayaklanan öğrencilerle polisin çatışması sonucunda dört öğrencinin ölümünden ve yüzlercesinin yaralanmasından sonra, öğrenci isteklerinin birçoğu kabul edilmiştir.

□ Yeni Barış Gönüllüleri!

Amerikan emperyalizminin barış görüşü, gösterilen tepki üzerine yaşa yaşa geri çekilen, saldırgan kapitalist ülkelerden Avustralya barış görüşüsüne ihaçna başlamıştır. Avustralya, bir yanında Vietnam halkını kargı askerlerini savastırırken, bir yanında da Asya, Afrika ve Pasifik ülkelerine bugine kadar 437 egemenlik göndermiştir.

5

Şubat

6

Şubat

7

Şubat

□ Amerika: Polis Devleti

Vietnam Savaşı'na karşı giriştiği protestolarsonra ünlü çocuk doktoru Amerikalı Spock, «Ahlaki ve Gayriahlaklı: Kişisel ve Politik Davranışımız» adında bir kitap yayımlamıştır. Dr. Spock, kitabında, «Memleketinizin polis devleti tarafından yönetilmektedir. Fakat bunun farkına varanlar, sadece kişisel tecrübelerle baskıya hissetmiş olanlar, zenci militanlar, savaş aleyhisi olanlar ve öğrenci hareketlerine katılanlardır» demektedir. Dr. Spock, aynı zamanda FBI'ya ve müdürlü Mr. Hoover'e de saldırmakta, bunların sentetik ve politik özgürlükleri kısıtladıklarını yazmaktadır. Dr. Spock, Amerikan Kongresini de suçlayarak, «Amerika'da Kongre öyle kanular kabul etmektedir ki, bu kanular bizi anayasamızın tanığı hakları kullanmışlığında suç işlemiş duruma düşmektedir. Kongre üyeleri, Engizyon devri despotları gibi zencileri, gençliği ve savaş aleyhisi olanları, sırı dâşuceleri yüzünden ezmektedir» demektedir.

□ Dış hekimlikte işgal

«Demokratik Üniversite» için mücadele eden İstanbul Dış Hekimliği Fakültesi öğrencileri, dekan seçimi sırasında fakülte binasında fiili durum yaratmışlardır. Eski dekan Orhan Okyay'ın istifası üzerine yapılan yeni dekan seçimi öğrencilerin işgal altında yapılmış, sonuçta dekanlığı Prof. Gazanfer Zenbilci şeçilmiştir. Öğrenciler, yeni dekanın kendileriley birlikte düzenlediği forum'dan sonra fiili duruma son vermişlerdir.

□ Balıkesir kongresi

TİP Balıkesir İl Kongresi yapılmış, İl yönetim kuruluna Mehmet Dinçer (Başkan), Hüseyin Yılmaz (Sekreter), Şükran Kurdakul (Sayman), Dr. Abdullah Palabıyık, Hüseyin Soysal, İlker Bayram, Adem Çiftçi, İbrahim Kuday, Adil Bayır; büyük kongre delegeliklerine de Şükran Kurdakul, Mehmet Dinçer, Sabri Basan ve Hüseyin Yılmaz seçilmişlerdir.

CIA Dinliyor

Bolivya Devlet Bakanı Alfonso Juan Ayora'nın açıkladığına göre, devlet başkanlığına ve başka başkanlıklara ait telefon hatları, CIA tarafından gayet ustalıkla dinlenmektedir. Hükümet, CIA'ya ait tüm dinleme cihazlarını halka teşhir edecektir.

□ Ege tütün savaşı

Bu hafta ANT'in 7. sayfasında açıklandığı gibi tütün ekicilerinin mücadeleleri devam ederken, tütün şirketlerinin vergi kaçaklığı da günün konusu haline gelmiştir. Manisa Milletvekili Mustafa Ok, «tütün ihracatlarının her yıl milyonlarca lira vergi kaybına sebep oldukları» belirterek savcılardan derhal harekete geçmesini istemiştir.

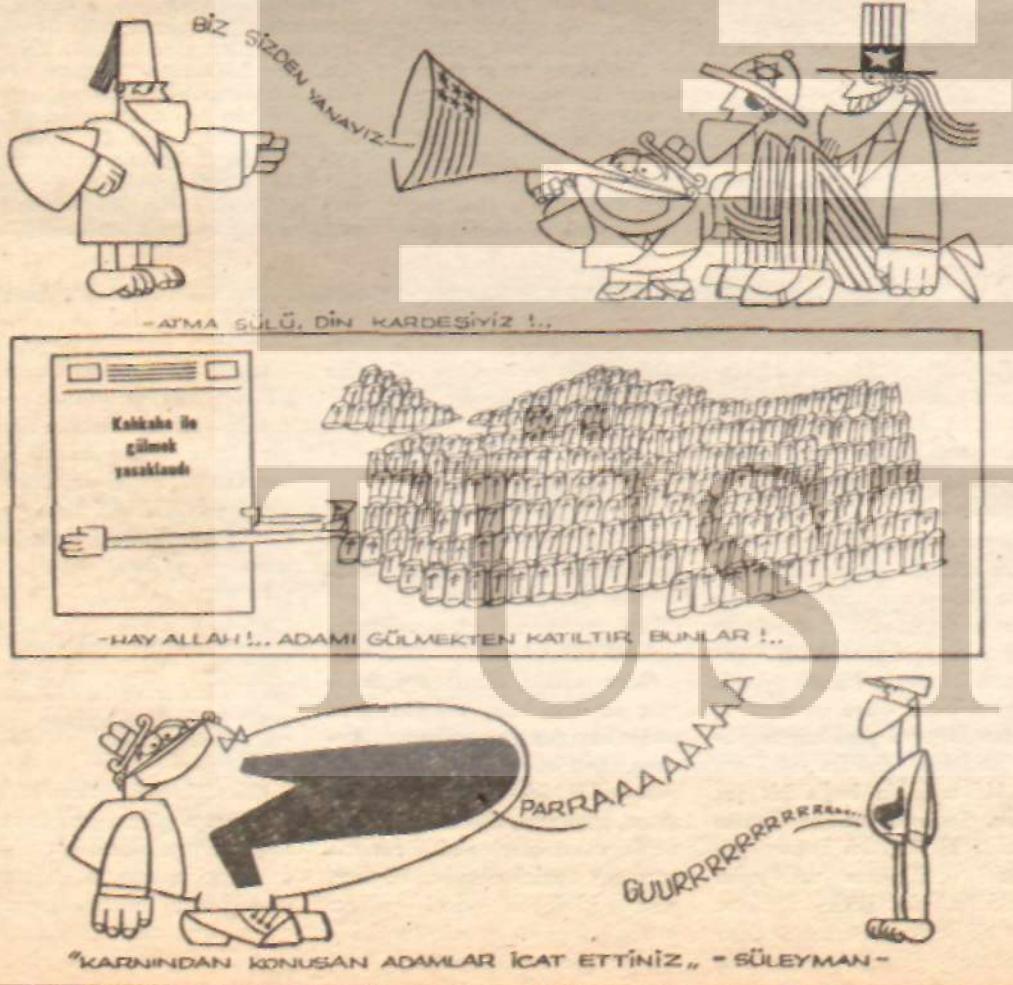
□ Dış ticarette yolsuzluk

Sanata'da Ticaret Bakanlığı büroçesi görüşüllerken, AP Senatörü Şevket Akyürek, dış ticaret alanında bazı yolsuzluk iddiaları ortaya atmıştır. Akyürek'in açıklamasına göre, Finlandiya ile yapılan 19 milyon dolarlık kliring anlaşması gereğince yurda 45 bin ton kağıt ithaline karar verilmiş, ancak kağıt depo eden ve bularak üzerinden kár sağlayacağını düşünün bazi «kötu kapitalistler»ın çabalası ile bu kağıtların Finlandiya'dan getirtilmesi geciktirmiştir, depo edilen kağıtlar karaborsada satılmıştır. Aynı şekilde, Finlandiya'dan viskos ve suni elyaf ithalı de, Adana'da yeni kurulan viskos ve suni elyaf fabrikası sahiplerinin müdaheleleriyle önlenmiştir. Ayrıca, Sınai Kalkınma Bankası emrine verilen 2,5 milyon dolarlık kredinin 1 milyon 200 bin dolari da, Demirel'in kardeşlerinin ortak bulunduğu Terakki Kollektif Şirketi emrine verilmiştir.

□ 5 yıl hapis isteniyor

Geçen Mayıs ayında İstanbul Üniversitesi'nin işgalinde elebaşılık ettileri iddiasıyla mahkemeye verilen 18 öğrenci ile bir elektrik teknisi, İstanbul 9. Asliye Ceza Mahkemesi'nde 5'er yıl hapis talebiyle yargılanmaya başlamışlardır. Duruşmada, tutuklu olmayan yedi öğrenci hazır bulunmuştur. Başka suçlardan dolayı Sağmalcılar Cezaevi'nde yatan Deniz Gezmis, Celal Doğan ve Mehmet Cavit Kavak ise, tebliğat yapılmadığı için mahkemeye getirilememiştir.

GÖZ GÖRE

YALÇIN ÇETİN

HAFTANIN YORUMU

DOĞAN ÖZGÜDEN

Akrebin akibetine doğru!

TÜRKİYE'DE yeni tür bir «devrimci avı» başlamıştır. Bir çok devrimci genç, Filistin'de emperyalizme ve siyonizme karşı Arap halkıyla birlikte çarpıştıkları iddiasıyla arka arkaya tutuklanmaktadır, demir parmaklıklar arkasına atılmıştır. Birkaç ay önce Ankara'da bu iddia ile yakalanan gençler hâlâ hapishanededir ve mahkeme önüne çıkarılmamıştır. Geçen hafta da, Diyarbakır'da mahiyeti meşhul bir ihbar üzerine, çoğunluğunu Ortadoğu Teknik Üniversitesi öğrencilerinin teşkil ettiği bir grup genç tutuklanarak sorguya çekilmeye başlanmıştır. ANT'in iç sayfalarında da belirtildiği gibi, gençlerin yeni bir polis tertibiyle karşı karşıya bulunmaları ihtimali çok kuvvetlidir. İktidarı ellerinde bulunduranların çıkmaza sürüklendiği her kritik zamanda, kamuoyunun dikkatini başka yönlere çekmek için bu gibi polis tertipleri hazırlanması, artık herkesin bildiği gerçektir. Kaldı ki, bu gençler Filistin'e giderek Arap mücahitleri arasında bulunmuş olsalar bile, bu fiile «suç» damgası hangi ölçülere göre vurulacaktır? 1950'lerde Amerikan emperyalizminin Uzakdoğu'daki çıkarlarını savunmak için Kore halkına karşı savaşmak üzere binlerce kilometre öteye onbinlerce asker gönderenlerin, yeryüzünün en haklı savaşlarından birini veren Arap halkına yanında çıkanları suçlamağa hakları var mıdır?

ANT okurları hatırlayacaklardır. 13 Ocak tarihli dergimizin basın sayfasında bir sabah gazetesinden iktibas edilmiş fotoğrafı bir haber vardır. Bir Türk Hava Generali, bir süre önce Kongo'ya giderek kukla Mobutu iktidarinin hava kuvvetleri komutanı olmuş, Türkiye Ordusu'nda öğrendiği savaş bilgisini onbinlerce lira aylık karşılığında emperyalist usaklırlarına satmıştır. Bunları sanki Türkiye için bir «seri»miş gibi manşetlerinde yayınlanan burjuva gazeteleri, mazlum Arap halkın savaşına yanında olan gençleri birer «canı» gibi teşhir etmek hakkını nereden almaktadır? Açı insanımızı Münih'te sokak süpürmeye, Viyana'da buluşçılık yapmağa yollayanlar, Filistin'de emperyalizme ve siyonizme karşı Arap kardeşleriyle omuz omzu çarpışma gidenlere tek kelime söyleyemezler! Bu gençler orada öğrendikleriyle Türkiye'de sabotaj yapacak, silahlı mücadele açacaklarımiş! İnsaf... Her Türkiye vatandaşı, öğrenimini bitirince askerlik yapmakla görevlidir; silah kullanmayı, sabotaj yapmayı öğrenmek için ta Filistin'e gitmenin gereği yoktur, öğrenecek olan bunu Türkiye Ordusu'nda da, hem de en mükemmel biçimde öğrenir!

BU tertiplerin nedeni açıkta. Ortadoğu devrimci çemberinin gün geçtikçe kuvvetlenmesi karşısında emperyalizm her geçen gün biraz daha batağa batıkça, emperyalizmin ve siyonizmin Türkiye'deki müttefiklerinin de telaşı artmaktadır. Bilmektediller ki, emperyalizmin ve siyonizmin Filistin'de mağlup edilmesi, diğer bölgelerde de mazlum halkların zaferini çabuklaştıracak, işbirlikçilerinin icazetli saltanatı sona erecektir. Önceki hafta ikili anlaşmaları mesele yaparak parlamentoda tafra satan İnönü bile, Kahire'de yapılan Dünya Parlamentolararası Konferansına Türkiye'nin katılmamasına şiddetle karşı çıkmıştır. Israel aleyhine kararlar alınabilecek bir toplantıya Türkiye'nin katılmamasının sakıncası olduğunu Demirel'e mektupla bildirmiştir. Utanç verici bir gerekçeli! En bağımsızlıkçı görünen bir burjuva politikacısının bile emperyalizme ve siyonizme karşı düşmekten bu kadar korkması, Ankara'da, Diyarbakır'da tutuklanan, hapsedilen, işkence edilen gençlerin dramını açıklamaktadır. Ama boşa gayret! Türk, Arap, İran, Kürt, Kıbrıs halklarının **ORTADOĞU DEVİRİMÇİ ÇEMBERİ** içinde emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin akibeti, ateş çemberine düşmüş akreplerin akibetinden farklı olmayacağı.

Grev hakkının boğazlanmasına karşı direnelim!

Türkiye'de uzun süreden beri işçi sınıfının en önemli ekonomik mücadele aracı olan 'grev hakkının kısıtlanması' yolunda hakim sınıflarca sistemli olarak yürütülen çalışmaları nihayet sonuçlanma şafhasına girmiştir.

Meclis'in geçen döneminde AP Milletvekili Kaya Özdemiroğlu ve arkadaşları tarafından verilen 274 Sayılı Sendikalar ve 275 Sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nu değiştiren tasarı o zaman büyük gürültü kopardığı halde, bu kez aynı tasarı CHP milletvekillerinin gayretiyle meclise sevk edilmiş, bakanlar kurulu da aynı tasayı alelacele görüşerek meclise sevk etmesini kararlaştırmıştı.

Özel sektörün grev uygulamalarından devamlı şikayetçi olması üzerine, Milli Güvenlik Kurulu üç yıl kadar önce bu konuda bir inceleme yaparak grevlerin önlenmesi görüşünü getirdiğinden, hükümet bu konuda, ana muhalefet partisi gibi, Milli Güvenlik Kurulu'nun da desteğine sahip bulunmaktadır.

MGK RAPORU

Nitekim 13 Nisan 1967'de Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri Orgeneral Kemalettin Gökakın, hükümete şu müttalaiyi vermiş bulunuyordu:

"İşveren tarafından işçilerin durumu ile yakından ilgilenerek çeşitli sosyal yardımlar yapılmakta ise de, bu yardımlar birbirinden farklı olmaktadır. Sosyal yardımlar bir satışı bağlanmadan, kesimler arasında rekabet ve alımlarla birlikte grevlerin de önlenmesi bakımından fayda mülahaza edilmektedir."

"Kurumların işçilerine ödediği ücretler arasında da bariz farklılar vardır. Ayrıca, bazı sendikaların, kazançlarının artırmak gavesiyle körikledikleri grevler neticesinde yapılan toplu sözleşmelerle işçi ücretlerine eklenen ağız zamalar da, bu farklılaşmayı sırata gelistirmekte ve aynı zamanda maliyetin

fazla yükselmesine sebebiyet vererek ağız fiyat artışlarını meydana getirmektedir. Yüksek fiyat ise, işverenin manumatı satma, ihrac ve dış piyasa ile rekabet etme inkânalarını balâsalâğında müessese kapanma tehdîlesi ile karşı karşıya kalmaktadır.

"İşçi ücretlerinde bütün Türkiye'ye şâmil olmak üzere bir taban ve tavan seviyesi tespit edilerek bu seviyeler arasında işin kalitesine, kidemine, çalışılan işin özelliğine, bölgeye, çalışma şartı ve mahrumiyetine göre, kârla da mütenasip ve birbirine yakın olarak, işçi ve ücret satatısı meydana getirilmesi, bilhassa grevleri önleyici bir husus olarak da, faydalı mülahâza edilemektedir."

Milli Güvenlik Kurulu'nun tamamen işverenlerin menfaatlerini düşünmesi, hatta işçi ücretlerine azami sınırlı konulması gibi ancak faşist ülkelerde görülebilecek bir öneri getirmesi, hükümeti olduğu kadar, işilden çok işverenin çıkarlarını düşünen işbirliği sendikacılara da cesaretlendirmiştir.

Geçen dönemde AP'li Türk İş yöneticisi Özdemiroğlu tarafından getirilen, bu dönemde ana muhalefet tarafından benimsenen ve hükümetçe meclise sevk edilen tasarıda işçilere yapılmış önerilen değişiklikler sunlardır:

SENDİKA AĞALIĞI

a— 274 Sayılı Yasa'da: Sendika üyeliği özgürlüğü tamamen kısıtlanmakta, istifaların müteberiyeti Noter aracılığı ile gerçekleştirilmektedir. Eski yasada ise, sendikadan istifa edecek olan işçi bizzat istifa dilekçesini ilgililere sunabilmektedir. Böyle olunca da işçi, önce kendisini aldatan sendikaya karşı iradesini en açık surette ortaya koymamakta, dilekçi sendikaya yarın olabileceğini söylemektedir. Uzun uygulamalar ve yasa düzenimiz, sendikal özgürlüğü kısmen temine çalışan pozisyonun da bu olduğunu ortaya koymustur. Bu defa, işçi yetkililer bir sendikadan istifa etmek

istiysa karşı tarafa istifa dilekçesini noter kanalı ile kişideye zorlamaktadır. Kalıcı ki, değişikliklerle güdülen genel strateji, küçük muhalefet sendikalarını tümüyle ortadan kaldırılmaktır.

Çalışma Bakımının açıkladığı gibi, işçilerin tek çatı altında birleştirilmeleri, Türkiye sendikacılığının güçlenmesine değil, sendika ağlığının pekleşmesine yardım edecektir. Çünkü, bunu kesinlikle bilmek gerekir ki, -genel olarak- üye sayısı az ve sonrasında kurulan sendikaların kuruluş amaçları, sendika ağlığının karşı bir tepkiden başka bir şey değildir. Bununla birlikte, hemen belirtelim ki, önceden kurulu bazı devrimci sendikaların varlığından korkulduğu için, derhal iktidarın da desteği ile yeni yeni sari sendikalar kurulmuş, giderek bunların eline

DİSK'i Bekleyen Devrimci Görevler

Bugün Türkiye, ekonomik-sosyal şartların belli noktalarda iyileşmesi ile yeni dönemeçlere gelmiş bulunuyor. Geri kapitalizmin yayılma çabaları hızlanmaktadır, buna ters yönde paralel olarak tarım kesiminde fakirleşme, nüfusun hızla çoğalmasıyla birlikte gittikçe artmaktadır.

Bu birbirine ters akıntılar yer yet girdaplar yapmaktadır ve gemi tehlikeli biçimde salnamaktadır. İktidar ise, pusulayı iyişle sağlamış durumdadır. Köklü atıflar, bu sarsıntılarından ve enflasyonist baskılarından kendilerini kurtaramayacaklardır. Kendi alarındaki çeşitlilikler de su üstüne cıkmaktadır. Ve çeşitliliklerin yoğun olduğu, hakim sınıfların zayıf noktalarda huruc hareketleri görülmektedir. AP içindeki dosya muhalefet, sağ kanatta yeni bir partinin oluşumu, CHP'nin merkez partisi görünümünden bütün çabalarına rağmen koruyamayıp, hepsi çatlakların bir sonucudur.

Bugüne kadar sanayi burjuvazisi ile ticaret burjuvazisi arasındaki görünür çelişki, şimdi kendini küçük ticaret burjuvazisi ile büyük ticaret burjuvazisi arasında hissettirmektedir. Her ikisi arasında bir post kavgası başlamıştır.

Hakim sınıflar bir yandan aralarındaki bağlarda böylesine sarsıntılar geçirirken, bir yandan da bu sarsıntıyı en hafif biçimde atlatalma yollarını aramaktadırlar. Bu yönden alırsa, AP-CHP yakınlaşması, böyle yorumlanabilir.

Bütün bunlar, başta da işaret ettiğimiz gibi, Türkiye'nin sağ ve sol güçleri arasındaki dengenin bozulmakta olduğunu göstermektedir. Nehir artık o eski düz yatağından çıkmış, sakin akışını değiştirmiştir. Olayların hızlı akışı ve duyulan gürültüler, bir çağlayanın yaklaşımımızın işaretleridir. Bu çağlayanın büyüğünü ve akışının şiddetini simidiğimizdir. Ama herhalde bu akış kolay olmayacağından.

Tarih bize göstermiştir ki, buharlı dönemlerde aciz iktidarlar çözüm yolunu kaynayan kazanın kapagını daha da sıkıştmakta bulurlar, yanı baskı ve polis rejimine başvururlar ki, bunun adı da faşizmdir. Faşizm burjuvazinin bir sınıf yönetimidir ve bu sınıfın yönetiminin en son biçimidir. Artık gerçek burjuva demokratik parlamentarizmi tarihe karışmıştır. Onun yerini işbirlikçi burjuvazının ve dolayısıyla emperyalizmizin gizli yada açık faşizmi almıştır. Elbette emperyalizmin sonuna yaklaşmış ve aynı zamanda da en ustalaştığı çağımızda, Alman nazizmi çok ender rastlanan bir vakia olacaktır. Fakat bu arada, çok ince metodlarla faşizm varlığını sürdürerek-

tir. Faşizmin işkence makinalarında herhangi bir şebekeyi bulanın, şartlanmış, alyanlaşmış bir şekilde faşizmin varlığını habersiz uyruklu içinde yaşayacaktır. Öte yandan faşizm, falanca fabrikada, üniversitede, falanca köyde veya hapishanede bükmünü icra edecektir.

İşçi sınıfını kontrol altında tutmak, sınıf sendikaları olan devrimci sendikaları nötralize etmek, ters şartlandırma ile işçi sınıfını dejeneret etmek faşizm için kaçınılmaz bir zorunluluktur. Proletaryanın devrimci demokratik iktidarı, sınıf sendikaları olmadan nasıl düşünülemezse, emperyalizmin işbirlikçi burjuvazı yoluyla kurduğu diktatörlük de, devrimci sendikaları ve işçi sınıfını ezmenden öyle düşünülemez. Burjuvazının bunu yapabilmesi için önce işçi sınıfının bilincini saptırması gerekdir. Bunun içeriği «sunflar arası işbirliği», «sunflar arası anenç var», «grevler yerine soronlu uyuşma» v.s. gibi sloganlar atarak işçi sınıfı saflarında dağınık ya ratmaya çalışacaktır.

Türk İş bu uyutma ve böleme işini, takdir etmek gerekiyor ki, iyi bir biçimde yerine getirmektedir. Nasıl getirmesi ki, AİD kanalıyla gelen dolarla yaşamaktadır. Millîyetkili maasından fazla maas alan yönetici paraları bu kanaldan gelmektedir. Elbette efendilerine şükran borçlu olacaklar, işçi sınıfını uyutup bölerken bu şükran borçlarını yerine getireceklər.

Türk İş'in Yedinci Kongresinin kabul ettiği karar tasarısının 5. maddesi aynen şöyledir: «Türk İş, sınıf ayrıllıklarının derinleşmesine ve sınıf çatışmasına yol açabilecek sebepleri ortadan kaldırmayı amaç alan ve sunflar arasında DENGE, BARIS ve KAYNAŞMA sağlayıcı bir politika izleyecektir.» Bu açık beyanlarından dolayı, Türk İş yöneticilerine teşekkür etmek gerekiyor. Buralar, ihanetlerini kongre kararı haline getirip tescil ettirmişlerdir. Türk İş Konfederasyonu, pek çok yerde işçilerin tek silahlı grev haklarına açıkça karşı çıkmış, pek çokunu da silinen işlemey Hale getirmiştir. ATAS, Petrol Boru Hattı, Bozkurt Mensucat grevlerinde açıkça bu grevlerle cephe almış ve grevi desteklemeyecigini, cümlü işçilerin taleplerinin fazla olduğunu açıkça söylemekten çekinmemiştir. Kozlu işçilerin kurşunlanmaları ve iki işçinin ölmesi üzerine, bu haksızlığın karşısına gökçalı yerde, olaylarda «komünist parmagı» arayarak hareketi saptırmağa çalışmıştır. 1966'da yapılan Paşaşehir Grevi'nde işçileri açıkça satmuştur. İşçilerin haberi olmadan İşverenler Konfederasyonu ile anlaşarak grevi durdurma kararı almıştır. Bu kararın protokolünde, işverenin öne sürdüğü «grevci

ışkolu Sözleşmesi: Yeni değişiklik, işkolu seviyesinde sözleşme yapma yetkileri devreye venmiştir.

GREV KİSITLAMASI

b— 275 Sayılı Yasa'da: Değişikliğin asıl can alıcı yönü, 275 Sayılı Yasa'da yapılmak istenen değişikliklerdir. 29 maddesi birden deşiken bu yasa ile gerek sözleşme düzeni ve gerek grev eylemleri bertaraf edilmektedir.

Grev yasağı alanı: 275 Sayılı yasa ile konulmuş bulunan grev yasağı kapsamı genişletilmekte, sebzane, tekin, defne işleri, tabii gaz nakli işleri, özel sektörde ait su, havagazı, elektrik üretimi ve dağıtım işlerine ait işyerleri grev dişi bırakılmaktadır. Böylece, petrol işkolu, -yani yabancı petrol krallarına- meydanlar alabiligine açık tutulmaktadır.

İşkolu Sözleşmesi: Yeni değişiklik, işkolu seviyesinde sözleşme yapma yetkisini, sendika ağlığının gereklerine uygun olarak formüle etmektedir. Gerçekten, buna göre, işkolu seviyesinde sözleşme yapmak için «işkoluındaki sigortalı işçilerin % 30'u temsil şartı» yeter sayılmaktadır.

İşte bize göre, Türkiye sendikacılığını kesinlikle katledecek olan huküm budur ve bu huküm tama men Türk İş ağalarının ağız ile formüle edilmiştir.

Bilindiği gibi, halen yürürlükte olan yasaya göre, işkolu seviyesinde sözleşme yapabilmek için o işkolu da çalışan işçilerin salt coğunluğunun temsil şartı bulunmaktadır. Yeni tasarı, işverenlerin sigortadan kaçındıkları işçileri işçis olarak say-

İşçileri işe almama prensibini tereddüsüz kabul etmiştir. Buna karşı DİSK'in kurucuları olan Maden İş, Lastik İş, Kimya İş, Basın İş ve diğer bazı sendikalar grevi destekleme kararı almışlar, bunun üzerine Türk İş Onur Kurulu yukarıdaki sendikalar konfederasyondan uzaklaştırmıştır.

DİSK, kurulmasıyla birlikte, Türk İş'e karşı yoğun bir kampanyaya girişmiştir. Bu konfederasyonun içbünyanını açık çekip ortaya koymustur. DİSK'in bu teşhir kampanyası, sadece kamuoyunda değil, tabandaki işçiler üzerinde de önemli ölçüde etkiler yapmıştır. DİSK'in ve TİP'in aynı süreç içinde kuruluşları birbirlerinin politik etkinliklerini daha da artırmıştır. DİSK, Türk İş'in «partiler astı politika» görüşüne karşı «İşçi sınıfının siyasal mücadele verme» zorunluluğunu açıkça ortaya koymustur. DİSK ana tüzüğünün amaç maddesi söyledir:

«DİSK, işçi sınıfının, ekonomik, sosyal ve kültürel bakımdan kalkınması ve yükselmesi için öncelikle Türkiye'nin her bakımdan tam bağımsızlığını hızla kalkınma yoluna girmesini zorunlu görür. Türk işçi hareketinin devrimci bir öze kavuşmasını şart şartı sayar.»

Yine aynı tütükte, ilkelere sıralanmış ve şu önemli ilkelere yer almıştır:

«— İşçi Sınıfının devrimci bir niteliğe erişmesi ve bilinclenmesi ancak yurt ve dünya olaylarının emekçiler açısından ve bilimsel yoldan değerlendirilmesine bağlıdır. Bilim, işçi sınıfının en önemli mücadele aracıdır.

«— Emekçilerin tüm haklarını alabilmesi, yalnız mesleki mücadele ile mümkün değildir. Bunun yanısıra anayasadaki demokratik hakları kullanarak siyasi mücadele yapmaları da gereklidir.»

DİSK bu sağlam ilkelere kalkınıp gerçekten bu ilkelere doğrultusunda ve o dönemin şartları içerisinde güçlü mücadele vermiştir, ve Türk İş'i önemli ölçüde sarsmıştır. TİP içinde etkin olmuş, en önemli işçi hareketleri onun bünyesinde yesermiştir. Derby, Kavel, Magirus, Emayetas, Singer, Demir Döküm ve Gamak, son yılların en önemli işçi hareketleridir. Hatta, DİSK'in mücadelede Türk İş'in tabanını da etkilemiş, Türk İş'e bağlı İzmir Çamaltı Tuzla işçileri, İstanbul'daki işgalleri örnek olarak Tuzla'yı işgal etmişlerdir. Bu olay üzerine son derece ürkten Halil Tunç, TRT'ye bir deneç vererek işgal olaylarını kinamıştır. İşin en ilginç yanı, işgalci işçilerin, Türk İş yöneticilerini, kendilerini oyaladıkları gerekçesiyle çadırlara hapsetmeleridir. Bu, devrimcilerin düşünülmüş gibi gerekken önemli bir olaydır. «En gerici sendikalarda bile çalışmak...» devrimci ilkesi statürlanmadır. DİSK olgusu bütün devrimcilerce yerine oturtulmalıdır. Fonksiyonu yeni baştan gözden geçirilmelidir. Bu gözden geçirme içinde yanlış sonuçlara varmamak için bir çok kişinin zihnine takılan toplu sözleşme düzeni üzerinde biraz durmak gereklidir.

Toplu sözleşme mekanizması, ileri kapitalist ülkelerde işçi sınıfını uyutmak için bir araç olabilmektedir. Ama aynı mekanizma geri kalmış ülkelerde aynı fonksiyonu

TEK ADAM

İKİNCİ ADAM

ORTADAKİ ADAM!

görmemekte ve hatta devrimci sendikaların elinde hakim sınıflar için geri tepen bir silah olabilmektedir. Esasen toplu sözleşme düzeni, objektif olarak kendisinden beklenen uyutma görevini yerine getiremeyecek durumdadır. Sosyal adalet düzeni içinde ancak böyle bir görev görebilir. İstatistikleri incelersek görürüz ki, 1964-65 toplu sözleşmeyi döneminden önceki iki yılda işçilerin milli gelirdeki paylarında nisbi bir ilerleme görüldüğü halde, toplu sözleşmeyi dönemindeki iki yıl içinde gelişime, işçi sınıfının zararına olmuştur. Kalkınma Planı'na bakarsak, 1950-1963 arasında sanayi işçilerinin milli gelir içindeki payı yüzde 10 düşüş göstermiştir.

İşçilerin ekonomik açıdan tatmin edici bir mekanizma olmayan toplu sözleşme düzeni, işverenler açısından rabbatsız edici bir rol oynamaktadır. Toplu sözleşme düzeni ile işverenlerin «hakimiyet sahaları»na el atılmış, ve işverenlerin «kendi mülküne efendi» olmak prensibi çignemmiş olmaktadır. İşçiler, işverenleri aynı masaya oturtmaktadır. Ve işverenlerin 5 kurus daha az verebilmek için türlü yollarla çevirdiği dolapları keskin bulup onlardan uzak durmak, kararlı ve ileriye doğru kesiş adımlar atamamak, ürküt bir politika izlemek, DİSK'in ulaşmacılığın içine atacaktır. Ve adım adım güçleneceğiz, derken, devekuşu misali, kafamız kumlarda adım adım burjuvacının kuyruğuna girilecektir. Sonra burjuvazı, uygun bir ortamda bir kuyruk darbesiyle işi bitirivecektir.

Öte yandan, DİSK'e bağlı sendikaların tabanında yavaş yavaş sesler yükselsektir. Ürküt politika nedeniyle bu sesler yer yer tavizler de kopartılacaklardır. Bu, temelsiz bir varsayımdır. Bunun belli ipuçları vardır.

Bütün bu tehlükelerden sırıtlılmak için, öncelikle DİSK yöneticilerinin kendi içlerinde teorik yeterlilikle kavuşturulması ve ideolojik berraklığa varmaları gerekmektedir. Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk, verdiği de meşte, bu tasarımları kanunlaşması ile grev sayısının azalacağını açıkça söylemiştir.

Öte yandan, ceza kanununda ve gösteri yürüyüşleri kanununda yapılacak söylenen değişiklikler de, işçi sınıfından gelecek direnenme hareketlerini kırmak için hazırlanan tedbirlerdir.

Hakim sınıflar, bir anlık gafletlerinden yarananlarla kopartılan hakları yeniden ele geçirerek çaba içindedirler. İşte bu noktada DİSK'ın önemli bir tehlke beklemektedir ve bizim de bu noktada DİSK'e eleştirilerimiz olacaktır.

«Şimdî heraz silahlarmız elimizden alınmadı, fakat alımlısa sonuna kadar mücadele ederiz» düşüncesi DİSK'te hakim görünüyor. DİSK'in bildirileri incelenirse, bu düşüncenin açık yada kapalı uçlarını yakalamak mümkün olacaktır. Bu düşünce, bütün mücadeleci görünümüne rağmen aslında pasifist bir düşündür. Zira, hiçbir zaman silahlar elimizden toptan alınmayıaktır. Ve de üstelik, silahlar alınırken, karşı tedbirleri de birlikte alınacaktır. Bu «bekle, gör» siyaseti, bütün silahlardan yokedilmesine ve direncin tamamen kırılmasına sebep olacaktır.

Aynı düşünceye dayanan bir başka tehdide de, DİSK'in güçlenme ve genişleme görüşür. «Once fazla gürültülü koparmadan sessiz sedasız örgütlenmemizi tamamlayalım. Güçlenmemiz, işçilerin büyük coğulunu toplayarak adım adım ve giderek olacak» düşüncesi DİSK'e hakim olması bugünlerde önemli bir tehlikedir.

Yukarıdaki mücadele ve örgütlenme anlayışı, DİSK'in tavrıcı ve uzlaşıcı bir politikaya adım adım itebilir. Bu anlayışla, devrimci sloganları keskin bulup onlardan uzak durmak, kararlı ve ileriye doğru kesiş adımlar atamamak, ürküt bir politika izlemek, DİSK'in ulaşmacılığın içine atacaktır. Ve adım adım güçleneceğiz, derken, devekuşu misali, kafamız kumlarda adım adım burjuvacının kuyruğuna girilecektir. Sonra burjuvazı, uygun bir ortamda bir kuyruk darbesiyle işi bitirivecektir.

Öte yandan, DİSK'e bağlı sendikaların tabanında yavaş yavaş sesler yükselsektir. Ürküt politika nedeniyle bu sesler yer yer tavizler de kopartılacaklardır. Bu, temelsiz bir varsayımdır. Bunun belli ipuçları vardır.

Bütün bu tehlükelerden sırıtlılmak için, öncelikle DİSK yöneticilerinin kendi içlerinde teorik yeterlilikle kavuşturulması ve ideolojik berraklığa varmaları gerekmektedir. Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk, verdiği de meşte, bu tasarımları kanunlaşması ile grev sayısının azalacağını açıkça söylemiştir.

İşçi sınıfının kendiligidinden hareketi çerçevesinde geçirdiği mücadele aşamaları, ekonomik, politik ve ideolojik sırayı izler. Teorik olan bu sırada, pratikte mekanik bir biçimde birbirini izler. Tarihi şartlara ve yerel şartlara göre, az yada çok bir karmaşa içindedir. Aralarında dialektik bağlar vardır. Çağımız şartları içinde ve ülkemizde işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelede birbirine yaklaşmış ve içe içe girmiştir. Patlayan işçi hareketlerine «eko-

nomik mücadele» deyiverip geçmek, kolaya kaçmaktadır. Bu hareketler üzerine daha detinemesine tutarlı yorumlar getirmek zorunludur. Unutmadan ki, işçi sınıfının da doğru etkili bir politik hareketi, işçi sınıfı üzerinde etkili bir elektriklenme tesiri yaratıp güçlü bir ekonomik mücadelede doğabilir. Öte yandan etkili ekonomik bir mücadele ile, bakım sınıfların duvarlarına çarpan işçi sınıfı, devrimcilerin bilinc taşıyıcı ve yönlendirici etkisiyle geniş bir politik mücadeleye girebilir ve politik bilince erbilir.

Mesle böyle ele alınırsa, hiç sektör olmadan, katı olmadan, fakat taviz de vermeden ulaşmacılığın batığına da batmadan doğru çizgide bir mücadele vermek mümkün olabilir. Bu konuda DİSK özellikle gençliğin potansiyelinden yararlanabilir ve yararlanmalıdır. Çıkarılmak istenen kanun tasarıları için,fülen yapılan baskılardan etkili çıkışlar yapabilir, hatta ittidatın saldırdı politikası sınırları içinde hapsolmayarak daha geniş kapsamlı konularda, mesela Vietnam için, mesela verilmeyen «genel grev», «dayanışma grev» ve «politik grev» hakları için gönüllü politik çıkışlar yapabilir.

DİSK, mutlaka işçi kitlelerinin mücadelelerinin önünde gitmeli ve işçi sınıfının ekonomik taleplerinin öncüsü olmalıdır. Artık ekonomik isteklerin gerçek savunucusu olmak yetinemektedir. Bu, işçi sınıfının gerisinde kalmak, kuyruğunda gitmek anlamına gelir.

DİSK, sürdürceği politik mücadele ile özel olarak işçi sınıfının gözünde ve genel olarak da tüm kamuoyundan aktif hale gelmelidir. Bu işçi sınıfı üzerinde sarsıcı etkiler yapacaktır.

DİSK, reformist ve uzlaşıcı tehlkiye karşı ideolojik berraklığa ve sağlamlığa kavuşmalıdır.

DİSK, hazırlanan oyunların üzerine gitmelidir. Devrimci sendikaların mücadele yöntemleri üzerinde yeni bastan ve titizlikle durma zamanı gelmiştir. Çünkü, saatte karşılık bir yarış verilmektedir. Devrimci sendikalar sırasıyla örgütlenerek saflarını sıkıştırırlar. Emperyalizme, işbirliği ittidatlarla ve onların fasızmasına karşı uzlaşmaz ve amansız bir mücadele sürdürmeyeceğiz. Mücadelenizin hızı ve gönüllü artmalıdır.

Nabi YAĞCI

madiği gibi, dolaylı yollarla «sigortasız işçi çalıştırma» yeşil ışık yakmaktadır. Bunun yanında işkolu yetkisi alabilemek için yeter bulunan sigortalı % 30 işçi coğulluğu, faşizmin meşru halesi okulnakıştenmesinin güzel bir örneğidir. Gerçekten, (X) işkolunda dört sendika varolduguunu kabul edilim:Bunlardan (A) Sendikası % 30, (B) Sendikası % 25, (C) Sendikası % 25 ve (D) Sendikası da % 20 üye temsil etsin... Bu durumda yeni tasarıya göre, işkolu yetkisi (A) Sendikasına verilecek, geriye kalan üç sendika ise hava alacaktır. Oysa, geriye kalan sendikaların % 70 coğulluğu vardır. Bu durum azınlığa, coğulüğün nasıl edzdirilmek istendiğine iyi bir örnektir. Bununla birlikte, işkolu yetkilerinin nasıl alındığını da tattıkta çok görmüşüzdür. Yetki

için çeşitli sahtekarlıklar yapılmış, üye sayısı az fakat rengi sarı olan sendikalara işkolu yetkili verilmiştir. Bugün birçok sendikalara, sıfır sarılıklar ve dolayısıyla hükümete yakınlıklar nedeniyle işkolu yetkisine sahip bulunmaktadırlar. İşkolu yetkilerinin ise bir işe yaramadığı uygulamada görülmüşür. Son defa işkolu seviyesinde sözleşmeyi yapan Teksil Sendikası, üyelerine sadece 2,5 liralık çocuk zamı alabilmisti.

DEMİR ÖKÇE

İşyeri sözleşmesi de yeni tasarı ile feci bir hale sokulmaktadır, sözleşme yapmak için, işkolu yetkisine sahip bulunan sendikaların öncelik tamamaktadır. Örneğin, (X) işyerinde çalışan işçilerin % 100 coğulüğuna sahip bulunan sendika, şayet işkolunda yetki

sahibi degilse ve o işyerinde hiç üyesi bulunmayan sendika dalavetlerle işkolu yetkisine sahip ise, sözleşmeyi bu ikinci sendika yapacaktır. Bütün açık anlamlı ittidatlar mülâlit ve sıri olsayan sendikaların

kaların kapatılmasıdır... Yukarıda işkolu örneğimizde belirttiğimiz gibi, (A) Sendikası varolduğunda, geriye kalan diğer sendikalar hangi işyerinde yetki alırlarsa alınsın, toplu sözleşme yapamayacaklardır.

Fasist tasarıların pek az bir kısmına dokunduğumuz yukarıdaki ifade-

lerden de anlaşılmaktadır. Türkiye sendikacılığı «demir ökçesi»nın altın itilmiştir. Bu tasarımların kanulaması demek, Türkiye sendikacılığı için ölüm, sendika ağacı için hayat demektir. Emekçi sınıf, ya direniş ölümle mücadele edecek yada kendisini tamamen haksız biçimde sömürmen sendika ağlığına «evet» diyecektir. Böyle bir «evepin sorumluluğu ise, işçi sınıfının temsil ve idare etmek iddiyasındaki sendikacılara ait olacaktır.

DİSK'İN TEPKİSİ

Fasist zihniyetle hazırlanan bu tasarıya ilk şiddetli tepki Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonundan gelmiş ve Genel Sekreter Kemal Süker basına şu demeci vermiştir:

«Hükümet yeni tasarı ile grev hakkını yok etmek pesindedir. Ama

hemen belirtelim ki, Anayasada yer alan, ugurunda bunca gile çekilen ve sömürgeye alabildigine hızla ve tahtılıkla at oynattığı Türkiye'de, emekçilerin bu en kutsal hakkını yok etmeye kimse muvaffak olamayacaktır. Geniş bir işçi topluluğunu işçi saflarından süküp atmayı da öngören tasarı, Meclisin talihsız tasarılar gardrobuna atacak, tasarıyı getirenleri işe işçi sınıfı gelecek kuşaklara ibretle teşhir edecektir.»

DİSK Kongresi

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun 3. Olağan Kongresi 13, 14 ve 15 Şubat 1970 günleri Yeşilyurt, Çınar Oteli'nde yapılmaktadır. DİSK'e üye sendikalarдан Lastik İş'in Kongresi de, aynı yerde 10, 11 ve 12 Şubat günleri yapılmış olacaktır.

AP'de parçalanma büyürken...

Devrimcilere karşı yeni komplolar hazırlanıyor !

Adalet Partisi Genel Başkanı S. Demirel'in, parti içindeki muhaliflerine karşı açtığı mücadele, geçen hafta üç milletvekili, bir senatör ve iki belediye başkanının partiden ihraç edilmesiyle ciddi bir sahaya intikal etmem bulunmakta. Kabinetin kurulmasından sonra Yeminliler'in grubu hakim olarak Biligçileri grup yönetimini ve kabine dışında bırakması üzerine şiddetlenen çatışma, bu ihraçlardan sonra zirvesine ulaşmış, Genel Yönetim Kurulu'nun altı önemli fyesi birden kararı protesto etmek ve direnişlerini göstermek üzere kurdan istifa etmişlerdir.

Kamuoyunda şaşkınlık yaratan nokta, Demirel'in bu sonucu, göz göre göre hazırlamış olmasıdır. Bihindigi gibi, «dosyalı muhalefet» hareketinin başlamasından sonra Demirel genel yönetim kuruluna baskı yaparak iç muhaliflerinin ihraç yolunda karar aldırmıştır. Bunun üzerine AP Grubu içinde 72 parlamentör, bu tasfiye teşebbüsüne karşı çıkmışlar, ihraç önlemek için Demirel' bir ultimatom vermişlerdir. Demirel buna rağmen tasfiye kararında diretmış ve geçen hafta toplanan Yüksek Haysiyet Divanı, Sakarya Milletvekili Vedat Önsal, Sivas Milletvekili Kadri Eroğan, Trabzon Milletvekili Ekrem Dikmen, Bingöl Senatörü Arif Hik-

met Yurtsever ile Eskişehir Belediye Başkanı Sabahattin Günday ve Samsun Belediye Başkanı Kemal Vehbi Gülu kesin olarak partiden ihraç etmiştir.

Bunun üzerine, Demirel'in muhaliflerinden Yüksel Menderes, Talat Asal, Dr. Sadettin Bilgiç, Mehmet Turgut, Dr. Faruk Sükan, Cihat Bilgehan alelacele toplanmışlar, bugüne kadar çeşitli ihtar ve ikazlara rağmen Demirel'in tutumunu değiştirmemekte olduğunu dikkate alarak, «kendileri ile aynı düşüncede bulunmayan organlarda bundan böyle görev yapmanın imkansız olduğu» gerekçesiyle toptan genel yönetim kurulu üyeliğinden istifa etmişlerdir.

Ihraçları protesto için ikinci hareket de, «Muhtıracı 72'lerin mecliste yaptıkları gövde gösterisi olmuştur. Müzakereler devam ederken salona giren mühterirciler, AP sıralarının gerisinde toplu halde oturmuşlar ve aynı bir grup gibi müzakereleri izlemişlerdir.

Bundan sonra da gazetelerde ihraç

edilenler ve ihraca karşı olanlarla Demirel ve Demirelciler arasında bir söz düelloşu başlamıştır.

Bu gelişmeler, politika kulísinde çeşitli tahminlere yolaçmaktadır. Bu tahminler içerisinde en ilgi çeken, şüphesiz, Demirel'in artık bir iktidar bikkınılığı içinde olduğu, memleketin ekonomik ve sosyal meselelerini çözme imkamı göremediği için, bu imkansızlıklar yaratacağı bir patlama halinde Menderes'in akbetme uğramamak için bir an önce iktidardan ayrılmak istediği, AP içindeki bölünmeleri de bu hésaba dayanarak ve bilerek kısıttığı iddiasıdır.

Nitekim, muhalefet kanadı adına yapılan bir açıklama da, bu iddiayı son derece kuvvetlendirmiştir. Muhaliflerinin iddiasına göre, Demirel, iktidar bikkınılığı içinde ve bu yüzden 1969 seçimlerinde tek başına hükümet kurulmamasını çevresine telkin etmeye çalışarak söyle demiştir: «AP olarak vaadettığımız hususları gerçekleştirmemiz mümkün olamıyor. Bu meselelerin altında ezmemez için AP'nin seçimleri kaybetmesi, Türkiye'de seçim yolu ile bir iktidar değişikliği olması en realist ve en çıkar yoldur. Hatta seçimleri AP kazansa bile, oylarının nisbeti yüzde 50'nin altına düşüğünde AP hükümeti kuramamaktır. Çünkü, 1957 seçimlerinde DP

oylarının muhalefetin oylarından daha az olması ve yüzde 50'sinin altında bulunması Türkiye'yi 27 Mayıs 1960 İhtilali'ne götürmüştür.»

AP yöneticilerinin bu görüşe karşı çıkması ve partinin iktidarı tek başına alması gereği hususunda ısrar etmeleri karşısında ise, çalışır gibi görünerek aslında AP'nin oy kaybetmesine sebep olacak davranışlarda bulunmuştur. Bu yüzden AP büyük ölçüde oy kaybetmiştir. Ne var ki, milletvekili sayısı 226'nın altına düşmediği için hükümeti tek başına kurmaya mecbur olmuştur.

Anıca ne bahasına olursa olsun iktidardan çekilmeyi düşünen Demirel, yine parti içi muhaliflerinin iddiasına göre, ısrar şekilde parti içinde parçalama yaratmış, tasfiyele girişmiş ve AP'yi bu parçalama malarla tek başına iktidarda kalınamak duruma düşürmeye kalkışmıştır.

Demirel'in gerçekten partiyi parçalamağa götürecek benzer davranışları dikkate alırsa, bu iddiaların inandırıcılık payı oldukça artmaktadır.

Böyle bir durum, ANT'in öteden beri vurguladığı, dikkati çektiği emperyalizmin «koalisyon» planına uygundur. Bir yıl aşın bir zamanandan beri CHP'yi de dumen-

SÜLEYMAN DEMİREL VE TALAT ASAL
— AP'de bir Sezar ve bir Brütüs! —

YÜKSEL MENDERES
— Adnan Bey II —

suya sokmuş bulunan Amerikan emperyalizmi, ülkenin gün geçtikçe artan ve çözümlenemeyen sorunları karşısında AP'nin tek başına iktidarda kalmasını, «kontrolü elden kaçıabilecek» patlamalara yolaçabileceğini hesapladığı için ki, AP-CHP koalisyonunu gerçekleştirmek için olağanüstü gayret sarfetmektedir. Hiçbir zaman tek başına iktidarı göremeyecək olan CHP de, böyle bir formüle dünden razıdır. 1969 seçimlerinde bütün hesaplar bunun üzerine yapılmıştır. Muhaliflerinin de ıstılar belirttileri gibi, Demirel'in, AP'nin tek başına iktidarı almaması için elinden gelen gayreti göstermiş olması mümkün değildir. Ne var ki, AP'nin tek başına millet meclisinde çoğunluğu sağlayamaz bu «koalisyon» planını uygulamaz halde düşürmüştür. Emperyalizm bu hesapları içerisinde mutlaka büyük rol bulunan Morrison Firması mührühü Süleyman Bey, şimdi bu planın uygulanabilir hale gelmesi, AP-CHP koalisyonunun kurulabilmesi için AP'nin çoğunluğunu azınlığa çevirmek için elinden geleni ardına koymamaktadır. Mümkündür ki, böyle bir neticenin sağlanabilmesi için, Demirel'e muhalif görünüler içinde de misyonu olanlar mevcuttur. Son anda Brütüs rolünde sahneye çıkanlar da, «ihabet koalisyonunu resmileştirmek üzere böyle bir oyunda görev almış olmaları» ihtimali çok fazladır. Çünkü, başbakanlık koltuğunda kim oturursa otursun, gittikçe vahimleşen yurt sorularına AP'nin asla çare bulamayacağını ve böyle bir sorumluluğu tek başına taşınanın AP'ni ve onun yönetimine ortak olanların başına yiyeceğini en az Demirel kadar onlar da bilmektedirler.

Tertipler

Hakim sınıfların politik örgütlerinde bu iç çelişmeler ve sıkı şiptesi taşıyan çatışmalar sürüp giderken, devrimcilere karşı tertipler de ihmal edilmemektedir. Çünkü, işte AP tek başına iktidarda olsun,

Amerikancı Mütevelli Heyet'e hayır!

Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde emperyalizmin tezgahıdağı «anti-demokratik» yönünün işlerigine karşı öğretim üyeleri ve öğrencilerin başlatıkları direniş hareketi başarıyla sürdürülmemektedir.

Geçen hafta bildirdiğimiz gibi, direniş sırasında işbirlikçi rektör Prof. Mustafa Parlak'ın istifa zorunda kalması üzerine öğretimi üyeleri toplanarak Mütevelli Heyet'e üç aday sunmuşlardır. Ancak bu adaylardan ikisi daha sonra istifa etmiş ve Mütevelli Heyet tek aday olarak Prof. Erdal Inönü'nün ismiyle karşı karşıya kalmıştır.

Başlangıçta, öğretim üyelerinin gösterdiği adayları kabul edeceğini ve rektör seçimi onların arasından yapacağına beyan eden Mütevelli Heyet, ortada tek aday kalmış yine iktilaf çıkartmış, hazırlanan protokolü imzalamaya yanaşmamıştır. Mütevelli Heyet'in kabul etmediği protokol şöyledir:

«Üniversite ve fakülte idarecileri, sektör seçimi konusunda Mütevelli Heyetinin ODTÜ Kanunu ile bağlı bulunduğuunu anlayışla karşılar. Buna karşılık Mütevelli Heyeti de, ODTÜ'nün kendi rektörünün seçiminde söz sahibi olmasa zamanını geldiğini kabul eder. Rektör seçimi için gerekilen yönetmeligin hazırlanıp yürütülüp

girmesi maksadı ile 28 Şubat 1970 tarihine kadar bir süre tesbit edilmiştir.»

Mütevelli Heyetin protokolü kabule yapamaması karşısında Ortadoğu Teknik Üniversitesi öğretim üyeleri ve öğrencileri direnişlerini sürdürmeye, hiçbir fakültede ders yapılmamaktadır.

Ortadoğu Teknik Üniversitesi'ndeki olaya bir «sektör seçimi» meselesi, yada kişisel bir iktilaf olarak bilmek yüzde hatahdır.

Aşında bu üniversitede, Amerikan emperyalizminin kültürel ve eğitim alanındaki bir kırıcı oyuna karşı çıkmaktadır. Yarm direniş karşılıkta mütevelli heyet, öğretim üyeleri empoze ettiği protokolü kabul edebilir. Ve üniversite camiasının arzuladığı aday rektör seçilebilir. Ama buna rağmen mütevelli heyetin varlığına, daha doğrusu Amerikancı statüye karşı savaş sürdürülmeli.

Zira, Ortadoğu Teknik Üniversitesi, 3 AİD görevlisi Amerikalı ve 2 de Türk'ün görevleriyle kurulmuş, Amerikan metodlarıyla İngilizce eğitim yapan, Amerikan basım kitapları okutulan, Amerika tarafından finanse edilen bir eğitim kurumudur. Bu üniversitenin yönetimi de, diğer Türkiye üniversitelerinden tamamen farklıdır. Üniversitenin yönetimi, «Mütevelli Heyet» adı

altında, hükümetçe seçilmiş hakim sınıfları ve iktidarin temsilcisi bir heyete tevdi edilmiştir. Örneğin, bugünkü Mütevelli Heyet'e Şiş ve Cam Fabrikaları Genel Müdürü Şahap Kocatopcu, İstanbul Sanayi Odası Başkanı Fazıl Zobu, İşverenler Sendikası Başkanı Ertuğrul Soysal, eski DP milletvekili Ahmet Toku, Makine Kimya Endüstrisi Genel Direktörü Sadrettin Alpan gibi isimler yer almaktadır. Bir bilim kurumunun kaderini, eğitim politikasını bilimle ilgisi olmayan bu şahıslar tayin etmektedir.

Eğer bugine kadar Türkiye'deki öğrenci hareketlerinin en şiddetli orta Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde cereyan etmiş, diliyle, metoduyla, yönetimiyile Amerikancı bir düzende okulan gençlerin bu tepkileri yerden göze kadar hahdar, hic şüphesiz en sevdili mücadeleci onlar vereceklerdir.

Bu bakımdan Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde sürdürülür direniş, tüm sosyalistlerce desteklenmelidir. Meselenin sadece, öğretim üyelerinin istediği adayı rektör seçimiyle zona ermeyeceği, mütevelli heyet saltanatı yıkılıcaya, Amerikan modeli üniversite yerini, Türkiye'ye özgü üniversite alıncaya kadar bu mücadelenin süreceği bilinmeli ve işbirlikçilere en etkili metodlarla bildirilmelidir.

Beş yıldır
Damirel'i
affetmeyen
Bilgiç

isterse koalisyon hükümeti kurulsun, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin ortak düşməni devrimcilerdir. Çünkü onlar, Türkiye'nin sorunlarının böyle satır entrikalarıyla değiştireceğini, emperyalizmin son neferine kadar Türkiye'den kovulmasının ve勤奋in temelinden değiştirilmesinin şart olduğunu bilmektedir, işbirlikçilerin egemenliğini yiyarak devrimci DEMOKRATİK HALK İKTİDAR'ını kurmak için mücadele etmektedirler.

Ve yine o devrimciler, Ortadoğu'da halkın kurtuluş mücadelesinin birbirine bağlı olduğunu, emperyalizm Ortadoğu'dan topraklara kovulmadıkça, bir ülkeye kazanan başarının **kesin zafer** sayılmasına bilmekte, mücadelelerini **Ortadoğu Devrimci Çemberi** çerçevesinde düşünmektedirler.

Türkiye devrimcileri, elbette Filistin halkın ulusal kurtuluş mücadelesine yanıt veremeyeceklerdir. Ancak bu devrimci dayanışma karşısında hakim çevreler ve onların kolları kuvvetleri boş durmayacaklar, çeşitli provokasyonlar, tertipler hazırlayacaklardır.

Geçen hafta Diyarbakır'da bazı gençlerin, **sabotaj** hazırlamak iddiasıyla yakalannalarını ve bu konuda kayamet kopartılmasını bu açıdan değerlendirmek lazımdır. El-Feth komandolarıyla işbirliği yaparak Türkiye'de Amerikan işlerine, Amerikan ve Israel elçiliklerine sabotajlar hazırladıkları iddiasıyla nereye alınan, günlerce gizli odalarda sorguya çekilen gençlerin ağızından basına verilen ifadeleri de aynı şekilde ihtiyatla karşılaşmak lazımdır.

Aynı iddiaya ayırdan beri bazı gençlerle birlikte Ankara Hapishanesi'nde yattırılan Sema Halli'nin bir gazeteciye elattından ulaştığı mektupta söyle denilmektedir:

«Meğer bizim Aşağı Ayrancı'da mütevazi bir apartmandaki dairemiz Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni yıkmak üzere korkunç planları hazırlanmış ve yürütüldüğü bir üsümüz. Gizli bir teşkilatın üyeleri olan bizler burada hücre faaliyetinde bulunuyoruz.»

Ben Türkiye Cumhuriyeti'nin 500 bin kişilik ordusuna, binlerce kişilik polisine ve jandarma örgütlerine karşı kullanılmak üzere mutfakta konserve kutularından bombalar imal ediyorum. Ayrıca, on yıl önce emekli olan babadan askeri sırlar çalıp bulular hem casusluk, hem de korkunç emellerimiz için kullanacağım. Ezim, emrimizde bulunan kuvvetleri silahlandırmak için Moskova'dan onbinlerce lira temin ediyorum. Türkiye'de askeri bir cuntayla işbirliği yapıp hükümet darbesi hazırlıyorum. Reisimhura bile suikast yapmayı düşünmüş. Suriye'de El Fetih teşkilatı Arap komandolarıyla onum onuma Isra'il'e karşı savasmış. Dolayısıyla gerilla eğitiminden geçmişim... Polis şefleri sabaha kadar ana hatlarıyla yukarıda yazdıkları buna itiraf etmeye uğradılar...»

İşte geçen hafta basına açıklanan ve Babil'i basının da büyük bir şevkle sahip çıkıp yaygınlığı **ittifakları**, bu örneğin mihengine vurarak değerlendirmek lazımdır.

Polis, Diyarbakır'da yakalandığı bildirilen gençlerin TIP ve DEVGENÇ'e üye olduklarına da belirterek, bu iki devrimci örgütü sabotaj faaliyeti içinde göstermeye kalılmıştır. Bu tertibe en susturucu cevabı da, yine Dev Genç Genel Başkanı Atilla Sarı vermiştir:

«Sabotaj olayı adlı makamlara intikal etmiştir. Bizzat söyleyeceğimiz 32 milyon Türkiye'yi bir emriyle mezara götürecek olan Amerikan işleri topraklarında oldukça, gizli oturumlarla halkımızdan gizlenen kapitüler ikili anlaşmalar feshedildikçe bu tür patlamalar olacaktır.»

Ülkemizde Arap halkları Amerikan emperyalizmine ve Israel siyonizmine karşı savaş vermektedir. İktidar yetkilileri Arap halklarının kavgasının haklı olduğunu söylemiş ve Arap ülkeleri ile zirve toplantıları yapmışlardır. İktidar yetkilileri, Arap halklarının kurtuluş için sahne alan El Fetih ve benzeri silahlı teşkilatlara karşı politikasına açıklık getirmeli, hem Amerika'dan, hem Araplardan yana olma durumunu açıklamalıdır.

«Devrimci gençliğin övgüsü TDGF Arap halklarının kurtuluş kavgasını desteklemektedir. Bu destekleme emperyalizme karşı vermiş olduğu mücadelenin Arap halkları ile aynı doğrultuda olduğundan ötürüdür.»

Tütün Sömürüsünü Protesto Mitingi, 5 Ocak'ta Akhisar'da yapıldı. Miting öncesi günlerde köy köy dolaşılıp yapılan olumsuz propagandaya, yoresel gazetelerin manşetlerinden «Solcular ekicileri kıskırıyor», «Akhisar Mitinginin fiyaskoya bittiği sanılıyor», «Miting düzenleyenler İçi Partisi'nden», «Solcu üniversiteler Akhisar'da karargâh kurdu» diye haykırılmasına karşın Tütün Sömürüsünü Protesto Mitingi yapıldı. Hem de ONBEŞİN'in katılmaya...

Binlerce tütün ekici, mitingi düzenleyen Türkiye Tütün Üreticileri Sendikası'nın önünde toplanmıştır. Ellerinde dövizlerin dalgalanlığı büyük kalabalık, saat 11.00'e doğru yürüyüse geçti. Tam 11.00'de mitingin yapılacak yere, istasyon önüne gelindi.

POLİS ANAYASAYI YINE ÇİGNEDİ

İzmir'den iki otobüs dolusu toplum polisi getirilmiştir. Manisa polisi sivilde resmiyle ayağa kaldırılmıştır. Ayrıca, komşu il ve ilçelerden istenen çok sayıda jandarma Akhisar'a yığılmıştır.

Istasyon önüne gelindiği sirada beklenilmeyen bir davranışla katkanlı to; İl polisi, ekicileri ortadan ikiye bölgüverdi. Tipki Kanlı Pazar'da yaptıkları gibi, İlk şashkınlık geçer geçmez, polis kordonunun içinde kalanlar, kordonun kaldırılmasını, mitingin yasal olduğunu, bu davranışlarıyla anayasayı çiğnediklerini ihtar ettiler polis şeflerine. «Şef!»ler timnameye, diştaşı ekicilere kordonu yarıp alana girmeleri için çağrıda bulundular. Ama köylü tutuktu, çekildi... (İstasyon binasının taraçasındaki mitingi seyre gelenler durumdan hoşnut, gülmüşüyorlardı yaygın yayındır.) Derken, kordon dışındaki ekici topluluğunda bir kırıdanma oldu. Ağır ağır polise doğru yürüyorlardı. Ayaga kalkma çabalayan küçük çocuk gibi tutuktuğu adımlar, yine de Polise yaklaşılıkla adımlardaki tutukluk silindi, silindi, silindi... İçtekilerle dışkilerin gözlerinin kucaklaşmasının izlenen saniyelerde göğüsler de kucaklaştı birbirlerle. Polis kordonu yarılmıştı.

Polis aynı oyuna mitingin sonunda, Atatürk Anıtı'nda saygı duruşunda bulunulacağı zaman yeniden başvurdu. Bu kez, «**Soygunca düzenin polisinden, soygunca düzenin çavuşlarından çekinmeyin!**» çağrısına, tutukluktan en ufak bir işaret bulunmayan kararlı adımlarla cevap verdi ekiciler. Polisin oyunu ikinci kez bozuldu... Mitingin başlangıcında hep bir ağızdan, heyecanla söyleyen İstiklal Marşı, anittada yinelendi. Mustafa Kemal'in, ilk kurtuluş savaşımızda şehit düşen köylü ve işçi kardeşlerimizin, işçi sınıfının şehidi Şerif Aygül'ün, ikinci kurtuluş savaşımızda şehit olan sekiz devrimci gencin anısına iki dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. İkibucuk saat süren soy奴抗 protesto mitingi böylece sona erdi.

İKİ KÖYLU

Miting başlamadan, rastgele söylediğim iki köylü ile konuşut, Gökçeköy'den Ahmet Erbaş'a piyasasının durumunu sordum:

— Görüyorsun, dedi ellerini açarak.
— Ekici Tekel'den hoşnut, deniyor...
— Daha bis görmedik Tekel'i,
— Bu yükü tütünün kaçı balya?
— 24 balya... Tüccar yarısını iskartaya çıkarıyor. Kalan yarısını da 5 lira veriyor.

Ibrahim Yağı ise şunları söyledi:

— Balıca Köyündenim. Kendimi bildim bilek tütünçüm. Yani 20 yıl oluyor... Miting bizim için, istikbalimiz için. Zürra (ekici) ezildi. Milyon verirler tüccara kredi diye. Ekiciye gelince yok... Tabi sendikoya kayıtlıyorum...

DÖVİZLER - KONUŞMALAR

Devriyi günü çakan gazeteler, mitingi ekicinin sizləməsi, dert yanması biçiminde verdiler. Can alıcı dövizlere, konuşmalara yer vermediler. Çünkü,

Akhisar'da 15 bin ekici soyguna karşı birleşti!

Osman ÇALLI

- Akhisardan Yazıyor -

kitlelerin devrimci kavgasının parçası olan eylemleri, yine kitlelerin yanılıtlamasında kullanmak Babil'i patronlarının göreviydi.

Bayraklı dövizlerden bazılarını alıyorum buraya: «Emek en yüce değerdir», «Aşın terimiz ortak oluyorlar», «Üvey yurtaç değiliz», «Tütünçün katranlı eli medeniyetin aynasıdır», «Kahrolsun tüccardan yana olın», «Atatürküler, milletin ejendisi hanı bıdızk?», «Tüccar 100.000 ekiciye 100x», «90 tüccarı değil, 2,5 milyon ekiciyi düşünün», «Tüccarın çocuğu Avrupa bizimkiler tarafından okur»...

Üniversiteli üç gencin dışında, konuşanların tümü ekicidir. Bunların çoğu da sizlənən, dert yanan çilekəs insanlar değil, siyaset bilinc ermisi, kurtuluş yolunu görmüş çilekəs insanları. Genç ekici Baki Polat, haykırdı: «Bu soygun düzeni ancaq sizin iktidalarınızla son bulur! Siz iktidalarınız sizin adınızda iktidara gelenler siz istismar eder!...»

En ilginç konuşmalardan birini Gökçeköy'den Hasan Demirci yaptı. «Hastanelerden köğulan biziz dayrelerden köğulan biziz», diyordu ekici Hasan: «Harplerde ölen de biziz. Ana, genç, ihtiyar yedi devleti bit attıktı bu topraklardan, Birleşelim! Bizi kollayacak bir halk düzeni kuralım! Bu düzene son vermek bizim elimizde!... Haklıya kötü diyorlar. O kötü denenler kötüse, yemin ediyorum, burda sehpə kurup asacağım kendim!... Benim çoluk çocuğum meyva yüzü görmüyör, 6 ayda 2 evləndim kurban verdim gasaslıkları. Yeter! Yeteeer!... (Boğazında düşümləndi sözleri. Elindeki kağıt parçasını topluluğa doğa salladı. Bu kağıdın, çocuğunun besinsizlikten ölü günde gəster doctor raporu olduğunu söylibildi. Ekiciler ağızlarımdır. Bir süre sustu, sonra kendini topardı.) «Birleşelim, kuvvetlenelim! Bizi Afrika milletlerine benzetmek istiyorlar. Bölmek istiyorlar. Türk milleti Amerikan gavuruna esir olsun istiyorlar. Birleşelim, Allah rızası için birleşelim. Bizi satanları, Türk milli gelirlerini satanları, kompadolarları atacağım bu millet yurdunuzdan bı gün. Birleşelim, birleşelim!...»

Türkiye Tütün Üreticileri Sendikası Genel Başkanı Ahmet Sertkaya da kısa bir konuşma yaparak, gençliğin her hâlî davada olduğu gibi kendi davranışları da desteklediğini, ama her seyden önce ekicinin kendi kendisini desteklemesinin gerektiğini, üreticinin gerçek kooperatifinin uygulamada yönetim ümidi bulunduğu kooperatifler olabileceğini belirtti.

Devrimci Gençlik Federasyonu Genel Başkanı Atilla Sarı ise, özetle, söyle konusunda: «Biz de ahalim, milletvekillərinin, tüccarların bebepleri gibi eğlensəydik bize söylemeyeceklər. Biz eğləncəyi, halkın kurtuluşunu tətbiq etməyə çalışırdı. Tekel Bakan gibi, ekicinin durumunu restoranda incelemidik. Kötükərəkti, inceledik. Her 100 ekicidən 90 tanesi her yil borçlanmaktadır; tarlaları ipoteklidir... Tüccar teşkilatları, Ekici de teşkilatlanmalıdır. Sadece bugündə değil yarın, coluk çocuğumuzu da düşünmeliyiz... Biz, Kurtuluş savaşımızdan sonra yurdumuzu tüccara, ağaçya, bayıya, paşa, tefeciyetesi etmeyeceğiz. Geleceğin sırfıstan yatanlara bırakımyaçağız... Köylerinizdə bölgə meselesi konușmamız... Nasıl soyuluyor köylü, nasıl soyuluyor işci omu konușunuz... Zafət bizimdir. Yaşasın ekici, yaşasın gençlik!»

EKONOMİK BİLİNÇTEN SIYASALA

Köylü eylemleri tarihinde 1970 Akhisar Mitingi bir Elmalı, bir Göllüce, bir Atalan olayı denli doruklaşmıştır simdiden. Ege köylüler, ekonomik bilinc aşamasından siyaset bilinc aşamasına ziyanmaktadır hizla. Ekiciler, yıllarca aldatıldıları, uyutuldukları örgütlerden kopmakta, kendi kurdukları Türkiye Tütün Üreticileri Sendikası'nda toplanmaktadır.

Gençlik köylü arasındaki soğukluk kalkmıştır. Köylü, kaderinin içsinin kaderiyle bağlılığı olduğunu sezmekte, kurtuluşun işçi-köylü iktidarında olduğunu görmektedir.

Devrimci Kavgada Ge

OMER
GÜVEN
(TDGF
İstanbul
Bölge
Yürütmeye
Kuruluş
Üyesi)

● Politik Örgüt ve Gençlik Örgütleri

— Su anda mevcut parti ile gençlik örgütleri arasındaki ilişki, hepimizin bildiği gibi, geniş oranda kopuktur ve parti yönetimiyle gençlik örgütleri arasında ideolojik birlik sağlanmadan organik bağlantılarla söz edilemez. Ne var ki, parti tabanıyla aramızdaki ilişkiler, partinin yönetimiyle aramızdaki ilişkilerden farklıdır ve belirli somut hedeflerde, ideolojik meselelerde hızla birlige doğru gitmektedir. Özetlersek:

Bugüne kadar parti yönetim kadrolarını oluşturan Aybar ve Aren oportünizmiyle herhangi bir birlik düşünülemez. Ancak parti tabanı devrimci ideoloji ile yoğunlukta emperyalizme ve feudal kalıntılarla karşı mücadeleye müsaaittir. Bu da parti tabanıyla aramızdaki «seylem ve ideoloji» birliğinin en büyük dayanagıdır.

T.I.P.'nin işçi sınıfının öz örgütü olmayışı elbette ki proletarya ile ve diğer sınıf ve tabakalarla bağlarını geliştirmede önemli boşluklar doğurmaktadır, fakat bu durumda bile işçi sınıfı ile ve geniş kitlelerle bağımız kopuktur denemez. Türkiye'nin Amerikan emperyalisinin, işbirlikçileri ve feudal kalıntıların tasallutunda yarı bağımlı, yan feudal bir ülke olması, geniş halk yığınlarıyla devrimci bağlarını geliştirmede objektif zemin durumundadır.

T.I.P.'nin proletaryanın öz örgütü olmayışı nedeniyle gençlik örgütleri önemli görevler yüklenmiştir. Bu görev proletaryaya ve diğer bütün millî sınıf ve tabakalarla biliş gürültüme gibi tarihi bir görevdir.

— Bu tarihi görevi başarmak profesyonel devrimci kadroları gerektirir. Bunda dolayı gençlik örgütleri militant örgütlenmeye hiz vermelidir. Sorunuzun (b) şıklına katılmıyorum. İşçi ve köylü örgütleri proletaryanın öz örgütünün sevk ve idaresi altında olmalıdır; gençlik örgütleri de işçi ve köylü yığınlarıyla bu örgüt vasıtasyyla bağlarını geliştirebilirler.

— Proletier devrimci mücadelemin somut durumu bizi böyle bir duruma karşı koyuya bırakmıştır. Ancak bu durum bize aslı görevimizi unutturmamadır. Yani proletaryanın öz örgütünün kurulması yolundaki mücadelemiz. Gençlik örgütlerinin üyelik kapsamına işçi ve köylülerin alınması, proletaryanın öz örgütünün kurulması «aslı görevimizin» bir parçası ve saadec bir parçası olarak görülmeliidir. Ancak bu yoldaki ana atılım geniş işçi ve köylü yığınlarıyla bağlantımızı geliştirme ve güçlendirme olmalıdır.

● Devrimci Gençlik Örgütleri ve Diğer Gençlik Örgütleri

— TDGF'nu temel devrimci gençlik örgütü olarak kabul ediyorum. Çünkü TDGF gençliğin mücadele içinde oluşan öncü kadro-

larını başında toplamaktadır. Bu kadrolar bugüne kadar gençlik kesiminde ve halkın yığınları kesiminde verilen devrimci mücadelede pratiklerini geliştirme imkanı bulmuş ve sinanmış kadrolardır.

TDGF ile sosyalistlerin yönetimindeki diğer devrimci gençlik örgütleri arasındaki ilişkiler meselesi önemlidir. Genel politik sorunlarda «öğrenci birlikleri» ve «cemiyetler» gibi örgütlerin devrimci mücadelede zengin deneyleri olan TDGF kadrolarının ve yönetimini görüş ve kararlarına uymaları gerektiğini görüşündedir. Ancak akademik sorunlar gibi özel meselelerde bu örgütlerin bağımsızlığı olabilir.

— Proletier sosyalistlerin yönetiminde olan gençlik örgütleri TDGF çatısı altında merkezleşebilirler ve kaldı ki, devrimci mücadele bu merkezi disiplini zorlu kılmaktadır. Örgütümüzün yapısı sorunun ikinci sıkkına açılık getirmektedir. Bütün üniversite ve fakültelerde kurulan «Devrimci Gençlik Örgütleri» (Fikir Klüpleri ve bunların üst öreni durumundaki «Bölge Yürütmeye Kurulları» ve nihayet örgütümüzün «Merkez Yürütmeye Kurulu» merkezleşmenin hiyerarşik unsurları durumundadır.

— Proletier devrimcilerinin yönetiminde oldukları gençlik örgütlerinin sosyal demokratlarla karşı tutumunu tesbit etmek için sosyal demokratların somut durumunu tesbit etmek gereklidir. Sosyal demokrat gençlik kesimi henüz tutarlı ideolojisile silahlansınmış değildir — istisnalar kaide bozmaz —. Yine bu kesim, yukarıda belirttiğimiz nedenle, sosyal pratik içinde kaypık bir tutum takınabilmektedir. Ancak bu kesimin sınıfal kökenleri, çırak ve bu kökenen «kemalist» geleneği dikkate alımlar incelenmeli ve tavrı buna göre tesbit edilmelidir. Yukarıda tesbit ettigimiz somut şartlar gereği bu kesime karşı tutumumuz özet olarak:

— Sol sektör ve Sağ kuyrukçu olmak zorundadır. Emperyalizme ve feudal kalıntılarla karşı verdığımız «millî demokratik devrim» mücadeleminin süreci içinde bu kesimle ittifaklarımız pekişecektir. Bu mücadelenin süreci içinde bu kesimle «ittifak» politikamızın yanı sıra «öncülük» mücadeleminin de olduğunu bilmek zorundayız.

— a) Üniversitelerde uzun müddet «küçük burjuva ideolojilerinin» hakim olduğu bir gerçekdir. Buna karşı tutum tesbit etmeden önce hakim olan küçük burjuva ideolojisinin mahiyetinin tesbit edilmesi gerekdir. Küçük burjuvazinin antiemperyalist-demokratik ideolojisinin üniversitedeki yaygınlığı durumda görevimiz, ideolojik bağımsızlığımızı koruyarak mücadele içinde ittifaklarımızı pekiştirmek ve küçük burjuvazının bu şekilde devrimi sonuna kadar götüremeyeceğini öğrenci yığınları üzerinde ideolojik tartışmalarla ve propaganda ile ve somut «tarifi devrimci meseleler» ispat etmektedir. Bu konuda devrimci pratik içindeki tavımız da önemlidir, geniş öğrenci yığınlarına devrimci pratikte proletier sosyalistlerinin yeraldığını, bu mücadelenin dinamosu durumunda bulunduğunu göstermek zorundayız. Zaten bugünkü somut durum da böyledir.

b) Örgüt içindeki eğitim çalışmalarımız «proletier sosyalist» ideolojisi bütün üyelerimize hakim kılma yolunda olmalıdır. Proletier sosyalist ideolojiyle yoğunluk, ancak üyelerimizin sosyal pratik içindeki yerlerini almalarına mümkinidir. Dünya proletier devriminin büyük ustası J. Stalin'in yolu, devrimci teori tarafından aydınlatılmayan pratigin karanlıkta el yordamı ile yürütmesi gibi devrimci pratik ile ilgisi olmayan teori de gereksizdir.» sözleri ideolojik eğitimimizin temeli

olma durumundadır. Özet olarak diyebiliriz ki; Devrimci pratik içinde ideolojik eğitim emel ilkemiz olmalıdır.

● Gençlik Örgütleri ve Devrimci Eylemler

— Bugüne kadar işçilerin kendiliğinden gelme hareketlerinin bir anlamda kuyruguna takıldı, denebilir. Bundan böyle bu hareketlerin kuyruğuna takılmadan, bu hareketlerin içinde bilinc taşıyıcı ve örgütlenici unsurlar olarak yerimizi almak zorundayız. Bu görevin üstesinden de başımızdan çıkaracak profesyonel devrimci kadroların geleceği açıktır.

Bugünkü objektif durumuya sendikalar ve mahalli işçi örgütleri oportünizmin veya Amerikan tipi sari sendikacılığın hakimiyetindedir. Bu durum karşımıza bir görev alımı daha eklemektedir; bu örgütler içindeki oportünist ve gerici unsurlara karşı mücadele.

— Önümüzdeki devrimci adının «Millî demokratik devrim» olduğu ve bu devrimin bir «köylü devrimi» olduğu göz önüne alınsa, bu alandaki görevlerimiz önem kazanmaktadır.

Köylülerimizin feodal kalıntılarla karşı yaptığı «demokratik mücadelelerde» yer almak, onlara feodal kalıntılarının ardından emperyalist unsurları göstermek ve kendilerinin demokratik mücadelelerinde en büyük ittifakın demokratik mücadeleyi sonuna kadar götürecek proletier kitlelerle kurulacağını söylemek ve bu yolda öncü adımlar atmak. Bütün bunlar «millî demokratik devrim» mücadeleminin süreci içinde temellenecek görevlerimizdir.

— AP-CHP yaklaşmasının devrimci mücadeleyi boğma gayreti taşıdığı bir gerçektir. Bunun somut örneklere görür. Bu karşı tutumumuz antiemperyalist-demokratik cepheyi bu ittifaka karşı genişletme ve güçlendirme olmalıdır. Daha önceki sorulara verdığımız cevaplar, yani işçi-köylü ittifakının sağlanması ve bu dönemde kemalist unsurlarla mevcut ittifakların güçlendirilmesi ve emperyalizmin çıkarları doğrultusundaki AP-CHP yakınlaşmasının tecrit edilmesi doğru bir tutumdur kanımcı. Bütün binalar bugünden yarına gerçekleştirilecek meseleler deildir; devrimci mücadelenin süreci içerisinde devrimci rayın alıturacak meselelerdir.

— Böyle bir tutum elbette ki zorundadır. Bunun için propagandan çalışmalarını yanısına bir müddet önce TDGF tarafından yürütülen «yabancı mallara karşı mücadele» gibi aktif eylemler yararlıdır.

— Meselenin içini kamuoyuna açılamakta ve buna karşı direniş geçmekte faydalıdır.

— «Demokratik Üniversite» mücadelesi «millî demokratik devrim» mücadeleminin bir parçasıdır. Soruna bir açıdan bakmakta faydalıdır. Millî demokratik devrim mücadele zafere ulaşmadan bu sorun çözümlememez. Ancak bu sorun önlümüze bazı somut görevler çikartmaktadır. Üniversite senatolarının hazırladıkları reform tasarıları bu meseleye çözüm getirmemektedir. Bunu dikkate alarak 25-1-1970 tarihinde Millî Eğitim Bakanlığında yapılacak toplantıya bu tasarıların gönderilmemelerini istedik. Ancak isteğimiz yerine getirilmedi. Oysa 23-1-1970 tarihinde İstanbul Üniversitesinde yapılan forumda istegimizin yerine getirilmemesi halinde direniş geçmek için karar alındı. Şimdi bu direnişin biçim ve zamanını tesbit etmekle yükümlüyüz.

ISITAN GÜNDÜZ
(İktisat Fakültesi Talebe
Cemiyeti Başkanı)

● Politik Örgüt ve Gençlik Örgütleri

— Su andaki mevcut parti ile gençlik örgütlerinin organik ilişki kurması söz konusu değildir. Parti proletaryanın öz örgütü olmadığı ve oportünist yöneticilerin elinde bulunduğu sürede böylesi bir ilişkili kurulamaz. Bunun deneyimleri vardır önlümüzde. Geçen yıllar gençlik örgütleri parti ile ilişkili kurmayı yememişler, fakat bu ilişkiler sonucu yanlış eylemlere yönelmişlerdir. Zaten gençlik içinde hakim olan doğru devrimci ideoloji ile bugünkü parti yöneticilerinin ideoloji gelişmekteydi.

Parti içinde sosyalizmin bilimine açık, fakat oportünist yöneticiler tarafından eğitilmemiş, sosyalizmin bilimi verilmemiş geniş bir taban vardır. Aren ve Aybar oportünist klipleri parti yönetiminde kaldıkları sürece de derinlenmesi eğitim ve örgütleme sağlanamayacak, TIP hiç bir dönemde «proletaryanın öncü müfrezesi» olamayacaktır. Sıpmalarla karşı parti içinde bir mücadelein sürdürülüğü ve sürdürülme gerekliliği olduğu unutulmamalı, bu mücadelede seyirci kalınmamalıdır. Bu noktada devrimci gençlik örgütleri sosyalizmin bilimini savunan gruplarla ilişkili kurulma onlara birlikte mücadele etmelidirler. Hele şu günler bu açıdan önem kazanmaktadır. Çünkü TIP Büyük Kurultayı hazırlanmaktadır, ilce ve il kongreleri yapılmaktadır. Bu kongrelerdeki tartışmalar içinde her militan arkadaşın yer almazı, doğru devrimci ideolojiyi savunarak onu yaması gerekmektedir.

Partinin bu durumu işçi sınıfı ile gençlik hareketi arasında gerekten bütünlüğü zedelemektedir. Parti, işçi ve köylülerin demokratik savaşları içerisinde kalmış bu kitlelerle ilişkili kuramamıştır. Bu ilişkili kuramamış oportünist yöneticiler iş başında kaldıkları sürece de devam edecektir. Bu noktada gençlik örgütleri partinin bir kısım görevlerini işlenme durumunda kalmaktadırlar. İşçilerin ve köylülerin kendiliğinden hareketleri içinde yer almaktır, onlara organik bağlar kurarak onlara bilinc taşımağa çalışmaktadır. Şu andaki gençlik örgütleri bu konuda somut öncülük görevini yüklenmişlerdir. Fakat kesin zaferin kazanılması, bu öncülüğün, proletaryanın öz örgütü tarafından üstlenmesine bağlıdır. Kisaca söylemek istedik: İşçilerin ve köylülerin genel bir yandan proletaryanın öz örgütüne kavuşabilmesi için parti içinde ve dışında çalışma, diğer yandan partinin bir kısım görevlerini de işlenerek işçi ve köylülerle bilinc taşımaktadır.

— Bu şartlar altında gençlik örgütlerinin örgütlenme problemleri önem kazanmaktadır. Devrimci gençlik örgütleri bir yandan kendi etkinliğini artırmak, yeni militanlar kazanmak için çalışırken, diğer yandan işçi

Gençlik soruşturması

Gençlik meselesini sosyalist mücadele bütünü içerisinde sergilemek amacıyla düzenlediğimiz soruşturmaya, bu hafta, TDGF İstanbul Bölge Yürütme Kurulu üyesi ÖMER GÜVEN ve İktisat Fakültesi, Talebe Cemiyeti Başkanı SITAN GÜNDÜZ'ün cevapları la devam ediyor.

Soruşturmada devrimci gençlik liderlerine yönelikimiz sorular sunlardır.

I— POLİTİK ÖRGÜT VE GENÇLIK ÖRGÜTLERİ

1. Şu andaki mevcut parti ile devrimci gençlik örgütlerinin ilişkileri ne olmalıdır? Mervut partinin işçi sınıfının özörgütü olmayışı, işçi sınıfının politik hareketi ile gençlik hareketi arasında olması gereken bütünlüğü zedeliyor mu? Bir başka deyişle devrimci gençlik örgütleri Partinin bir kum görevlerini üstlenmek zorunda kalıyor mu?

2. Eğer devrimci gençlik örgütleri yukarıda sözü geçen bazı görevleri üstleniyorsa, bu görevleri başarımadı, kitlelerle bağ kurma yolunda nasıl örgütlenmelidirler? a) Gençlik örgütleri düşündür, b) Örneğin devrimci gençlik örgütlerine bağlı işçi-köylü birlikleri şeklindedir.

3. Gençlik örgütlerinin üyelik, kapsamı üniversitelerde gençliğin sınırlarını aşmalı mudur? Böyle bir atılım işçi sınıfının politik hareketine bir katkı olabilir mi?

II— DEVRİMÇİ GENÇLİK ÖRGÜTLERİ ve DİĞER GENÇLİK ÖRGÜTLERİ

1. TDGF'yi temel devrimci gençlik örgütü olarak kabul ediyor musunuz? Etmeyorsanız nedenleri? Etmeyorsanız TDGF ile sosyalistlerin yönetimindeki diğer gençlik örgütleri arasındaki ilişkiler ne olmalıdır?

2. Devrimci gençlik örgütleri bir merkez etrafında toplanırlar mı? Bunun birincini nasıl olmalıdır?

3. TDGF'ye dahil sosyalistlerin yönetiminde olduğu gençlik örgütleri orta sol, sosyal demokrat vs. gibi örgütlerle karşı ne gibi bir tutum içinde olmalıdır?

4. Üniversitelerde küçük burjuva ideolojilerinin yaygın kazanması karşısında sosyalist gençlerin tutumu ne olmalıdır? a) Üniversite içi propagandanın mahiyeti ne olmalıdır? b) Örgüt işçi eğitim nasıl olmalıdır?

III— GENÇLİK ÖRGÜTLERİ ve DEVRİMÇİ EYLEMLER

1. İşçilerin kendiliğinden gelme hareketleri karşısında devrimci gençlik ne yapmalıdır? Sendikalar ve mahalli işçi örgütlerinde gençlerin yeri nedir?

2. Köylülerin devrimci hareketleri karşısında gençlik ne yapmalıdır? Köylülerin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi üzerine düşünceleriniz.

3. AP-CHP yakınınları devrimci eylemlere karşı terör getirmektedir. Gençliğin bu konuda tutumu ne olmalıdır?

4. Emperyalizme karşı mücadele — 6. Filo'yu protesteden başka sistemli kampanyalar şeklinde yoğunlaştırılması konusunda ne düşünüyorsunuz?

5. İkili anlaşmaların ve NATO'nun yeniden söz konusu edildiği bu günde bu konuda ne yapılmalıdır?

6. Son gelişmelerinlığında üniversite reformu konusundaki görüşleriniz nelerdir?

Verilen cevaplarlığında gençlik meselesi üzerinde genel bir değerlendirmeyi, ANT'in gelecek sayıda sunacağız.

Güray ÖZ

Görevleri

egilimleri desteklemeli ve buraları hâkim olmalarını sağlamalıdır.

4. Proletaryanın öz örgütünün olmadığı bir dönemde sosyalizmin bilimine inanan kişilerin dahi küçük burjuva ideolojisine yatkın hâl gösterdikleri açıktır. Bu nedenle kökeni küçük burjuva olan ve emperyalizmin denetiminde orta sınıfı bitirip üniversitede gelen kişiler arasında küçük burjuva ideolojilerinin yer yer yaygın kazanması doğaldır. Bunun için sürekli olarak proletaryanın ideolojisinin anlatılması, küçük burjuva ideolojilerine en usak tolerans tanımaması gereklidir. Çünkü bugün içinde bulunduğumuz bağımsızlık ve demokrasi savaşının başarıyla sonuçlanabilmesinin, kalıcı zaferlere yolelebilmesinin ve sosyalizm yolunda atılmış bir adım olabilmesinin gerek şartı, proletaryanın ideolojik, politik, örgütel öncülüğü, yeter şart ise bütün anti-emperyalist sınıf ve tabakaların işçi sınıfının öncülüğünde antiemperyalist birleşik cephe topalanmasıdır. Bu bize bilimsel sosyalizmin devrimci aydınlığını gösterdiği tek ve doğru yoldur. Bunun gerçekleştirilebilmesi için sosyalist gençlik örgütlerine düşen görev, geniş gençlik yılınlarının bilimsel sosyalizmi önemmesini, benimseneşmesini ve onunlığında işçi sınıfına bilinc taşıma ve diğer anti-emperyalist sınıf ve tabakaların sosyalizm yolundaki bağımsızlık ve demokrasi kargasında işçi sınıfının ittifakını kazanması için çalışmayı kanalize etmektir. Bu nedenleki ki, yukarıda belirttiğimiz gibi, gençlik yılınları içerisinde küçük burjuva ideolojilerine karşı sürekli bir ideolojik kavga verilmeli ve sosyalist propaganda yapılmalıdır.

Örgüt içi eğitimin derinlemesine olması, militanların sosyalizmin bilimiyle donanmaları gerekmektedir. Onların işçi-köylü kitleleriyle kurucakları ilişkilerde bu silahı en iyi şekilde kullanmaları sağlanmalıdır. Teori ve pratik birliği hiçbir zaman unutulmamalıdır. Aksi halde proletaryan öz örgütünün de olmaması nedeniyle, saflarımız arasına küçük burjuva ideolojilerinin sızması mümkün değildir. Gençlik kesimini sınıf yapısı da gözümüzde tutulursa bu sizmanın eylem planındaki yansımı devrimci yigilik adına küçük burjuva anarşizm öte yandan devrimci ihtiyat adına küçük burjuva pasifizm ve korkaklılığı birimde belirlenecektir ve belirlenmemektedir. Öyle de devrimci tutum devrimci ihtiyat ve devrimci yigilik bir arada götren tutumudur.

4— Emperyalizmin, işçi-köylü kitleleri, onların günlük yaşamından kalkınarak anlatılması gereklidir. Ülkemizdeki mücadelelerin onları yaptığılarla korellerin özde emperyalizme karşı çıkış olduğu anlatılmalıdır. Bu nedenle bütün ülkeyi, kampanyanın sonut hedeflerle yönelik kampanyalar açılmalıdır. Örneğin bir Ortak Pazar kampanyası ülkemizde köylü kitlelerine maleştilmeli, onların ürünlerinin emperyalizm ve ortakları tarafından nasıl sömürüldüğü anlatılmalıdır. Ayrıca salt anlatmakla kalmamalı, onları demokratik haklarını kullanma doğrultusunda örgütlenmeli, mitingler, yürüyüşler direnişlerinde somutlaştmalıdır.

5— Daha önce düzenlenen bir «NATO'ya hayır» kampanyası vardır. Bu kampanya daha genişletilerek yaygınlaştırılma olasığının araştırılması gerekmektedir. Ve bu kampanya çerçevesinde yeni eylemler koymak söz konusu olabilir.

İkili anlaşmaların mecliste gizli olarak görüldüğü şu dönemde bu anlaşmaları yapan kişilerden doğru yargilar beklemek yanlışdır. Halkımıza ikili anlaşmaların nitelikleri anlatılmam ve çeşitli baskı unsurları da yan-

das alınarak bu anlaşmaların açıklanması ve ptalı istenmemlidir.

6— 1968 yılında başlayan direnişimiz bugün yeni bir döneme girmiştir. Çünkü iktidarlar işbirliği yapan üniversite yöneticileri daha gerici bir kanun tasarısı hazırlamak yolunda çalışmaya başlamışlardır. Anacağın gelişen bağımsızlık savaşını köstekmektedir. Çıkacak kanun AP İktidarı'nın hazırlamakta olduğu terör kanunuyla paralellik göstermektedir. Bizim bağımsızlık ve demokrasi savaşından ayrı tutmadığımız demokratik üniversite kavgamız da bu açıdan değerlendirmek gerekmektedir.

Demokratik üniversite kavgamız herseye rağmen sürecektr. Ve gerekirse reform yapmayı gerici iktidar ve üniversitede yöneticilerin karşı bir kanun tasarısı hazırlamak yolunda çalışmaya başlamışlardır. Hatta bunu sonut girişimine baslayan, İktisat Fakültesi'nde öğrenciler tarafından «geri ülkelere» kursu kurularak eğitimler hızlandırılmıştır. Bu kısında, hazırlanan öğrenci arkadaşlar, belli sistematik içinde ders vermekle ve tartışmalarla sonucları vermektedir.

● Gençlik Örgütleri ve Devrimci Eylemler

1— Bugün sendikaların büyük çoğunluğu ya Amerikanlıları sendikalardır yada yetirince bilinci olmayan sendikalardır. Bu nedenle gençliğin sendikalar aracılığı ile işçilerin işçi kurumları güçtür. Partinin durum ise açıktır. Derinlemesine örtüklenmemi saglayamadığı için işçi sınıfı ile bağlı kopuktu. Bu noktada gençliğin işçi sınıfı ile organik ilişkiler kurulmasına en büyük olanaklardan biri olarak işçilerin kendiliğinden hareketleri içinde yer almaları, onlarla hareket içinde kopmaz bağlar kumalarıdır.

İşçi sınıfının kendiliğinden hareketlerinin trade-union'cu düzeyde kalmaları için de bu hareketlerin içine girmek ve politik düzeye yükseltmeye çalışmak gerekmektedir. Sosyalist gençlerin ayırmak gerekmeksizin bütün sendikalarda çalışmalarını ve bunun olanağalarını aramaları kaçınılmaz bir görevdir.

2— Köylülük meselesi içinde bulunduğu devrim aşaması bakımından önem kazanmaktadır. Çünki sosyalizme giden yolda atılacak ilk devrimci adım, işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütel öncülüğündeki bir köylü devrimi olan demokratik devrimdir. Bu açıdan sosyalist gençler köylülerin kendiliğinden hareketleri içinde aktif bir biçimde yardım etmeli, onları politik aksiyona yönelik ve onlara toprak ve özgürlük mücadelelerinin aneak proletaryan öncülüğünde onuna ittifak etkileri takdirde zafere ulaşacağına anlatmalıdır.

3— AP-CHP yakınlaşması, emperyalizmin bağımsızlık ve demokrasi savaşında iyiden iyiye huyalandırmaktadır. Hele mesele Ortadoğu Devrimci Cembiği içerisinde düşünülürse çok daha önem kazanmaktadır. Ülkemizde bir terör havası estirmeye başlanmıştır. Gittikçe yoğunlaşan teröre karşı devrimci gençliğin en büyük silahlı işçi-köylü kitleleriyle kaynaşmasıdır.

Mao, "Kitle Çizgisi,, üzerine konuşuyor

«Kitlelerden düşünceleri toplayın, onları yoğunlaştırmak, sonra kitlelere gidin, onları yayın. Kitleler bu düşünceleri kendi düşünceleriyim gibi kucaklayınca, onlara sıkıca bağlanıncaya, düşünceleri eyleme aktarınca ve bu eylemlerde düşüncelerin doğruluğunu sunayıncaya kadar onları kitlelere anlatın.»

Devrimci eylemlerimizin başarı ölçüsü kitlelerle kuracağımız bağlırla belirlenir. Devrimci teoriyi, proletér ideolojisini kitlelere benimsetebilmek ve eylem içinde kitlelerin bilimsel sosyalist teorinin rehberliğinde hareket etmelerini, teori-pratik bütünlüğünü sağlayabilmek için kitlelerle bağ kurmalıyız. Ama bu nasıl yapılmalıdır? Bu konuda çeşitli teorik ve pratik öneriler ortaya sürülmektedir. Özellikle son günlerde tartışması yapılan «Kitle çizgisi» bu önerilerin ağırlık merkezi olmaktadır.

«Kitle çizgisi» kavramına açılık kazandırmak amacıyla, bu konuda en çok adı geçen devrimci lider Mao Tsetung'tan aşağıdaki parçaları sunuyoruz.

1. Bütün çalışmalarımızda uygunamamız gereken iki yöntem vardır: Birisi genel özel (particular) ile birleşirmek, diğeri ise liderliği kitlelerle kaynaştırmak.

2. Herhangi bir işte eğer genel ve yaygın bir çağrı yapılımazsa, kitleler harekete geçirilemez. Pek çok lider durumundaki kişiler kendilerini genel bir çağrıyla kısıtlarsa — sıklıkla bir takım örgütlerde, çağrı yapılan işlerin uygulanmasında yoğun bir şekilde yer almazlar, bir noktada durup, tecrübe kazanıp, bu tecrübeyi başka birimleri (unit) yönlendirmede kullanamazlar — genel çağrılarının doğruluğunu sınama yada genel çağrılarının mühteviğini zenginleştirme imkanları yoktur ve bundan bir sonuc olarak tehlikesi ortaya çıkar. Örneğin 1942 Hataları Düzeltme Hareketi'nde (rectification movement), genel çağrı önden yol gösterme (particular guidance) ile birleştirme yönteminin kullandığı her yerde bir çok başarı kazanıldı, kullanılmadığı yerlerde de hiçbir başarı elde edilmedi.

1943 Hataları Düzeltme Hareketi'nde, Merkez Komitesi'nin her bir subesinin, alt-subesi ve Parti komitesinin her makamı genel çağrıya (bir yıllık hataları düzeltme planı) ek olarak, süreç içinde tecrübe kazanıp, şunları yapması gereklidir: Örgüt içinden, başka örgütlerden, çevredeki okul ve ordu birimlerinden (çok fazla olmamak şartıyla) iki yada üç birim seçin. Bu birimleri derinlemesine inceleyin, hataları düzeltme hareketlerinin onlardaki gelişimi hakkında ayrıntılı olarak bilgi edinin, siyasi tarihleri, ideolojik özellikleri, (yine çok fazla olmamak

şartıyla) personel temsilcilerinin çalışmalarındaki zayıf ve güçlü yanları, çalışma sevkleri hakkında ayrıntılı bilgi toplayın. Bundan sonra o örgüt sorumlularına, o birimlerin karşılıkları pratik sorunlara somut çözümleri bulmada sıklıkla yol gösterin. Bir yılın alt-birimleri olan ordu, okul birimleri ve bütün örgüt liderleri de aynı şeyi yapmalıdır. Liderlerin, önderlik etme ve öğrenmeyi birleştirmelerini sağlayan yöntem budur. Lider durumundaki hiçbir kişi, alt-birimlerdeki tek tek her kişiden ve olaydan somut tecrübeler kazanmadıkça, bütün birimlere genel yol gösterme yetisine sahip o-

lamaz. Bu yöntem her yerde teşvik edilmelidir ki, böylece her kademedeki lider kadrolar onu uygulamayı öğrenebilse.

3. Hataları Düzeltme Hareketinde kazandığımız tecrübeler göstermiştir ki, hataları düzeltmenin başarılı olabilmesi için, hareket sırasında her birim içinde az sayıda aktivistlerden oluşan ve söz konusu birim başlarının çekirdeğini teşkil ettiği bir lider grup oluşturulmalıdır ve bu lider grup harekete katılan kitlelerle çok sıkı bağlar kurmalıdır. Lider grubu ne kadar aktif olursa olsun, eylemleri kitlelerin eylemleri ile kaynaştırılamazsa, yap-

tığı iş bir avuç insanın kısır çabalarından öteye gidemez. Öte yandan eylemlerini doğru bir biçimde örgütleyecek güçlü lider grubu olmamıştır. Sını olarak değil, somut durumlu getirince bir ataya getirilmiş en aktif, uyanık ve enerjik öğretmen, yönetici ve öğrencilerden oluşan birkaç, bir düzine yada daha fazla kişiden meydana gelen bir lider grubu olmasa, too kişilik bir okul muhakkak ki iyi yönetilemez. Küçük olsun, büyük olsun, okul, ordu birimi, fabrika yada köy, her örgütte Stalin'in Partinin bolşevikleştirilmesi konusunda aldığı oniki koşuldan dokuzuncusunu, yani liderlik çekirdeğinin kurulmasını gerçekleştirmek zorundayız (1). Bu lider grubun ölçütleri, Dimitrov'un kadrolar politikasını tartışırken söylediği dört ölçüt olmalıdır: Kendini davaya kesin adayı, kitlelerle bağ kurma, bağımsız karar verme yeteneği ve disiplini koruma (2).

Herhangi bir yerde kitleler üç kısımdan oluşurlar; nisbeten aktif olanlar, nisbeten geri olanlar ve ikisinin arasındaki ılımlılar. Bunun içindir ki, liderler küçük sayıdaki aktif unsurları liderlik etrafında toplamada ustalık ederler ve ılımlı unsurların seviyesini yükseltmeye ve

geri unsurları ileri getebilmekte onlara dayanmalıdır. Kitlelerle kaynaşmış ve bütünlüğe bir lider grubu, ancak kitle mücadelede sırasında yaşa yaşa olur, mücadelede kopuk olamaz. Herhangi bir büyük mücadele sürecinin başlangıcı, orta ve son dönemlerinde lider grubun yapısı bütünlükle aynı kalmamalıdır ve kalamaz. Mücadele sürecinde ortaya çıkan aktivistler, kendilerine oranla daha az kabiliyetli olan yada yozlaşan eski lider grup üyelerinin yerlerini almalıları için teşvik edilmelidirler. Birçok yerlerde ve örgütlerde işlerin yürütülmemesinin bir temel nedeni, yiğinlarla kaynaşmış, bütünlüğe ve sürekli olarak sağlam kalması sağlanan bir lider grubun olmamasıdır. Sını olarak değil, somut durumlu getirince bir ataya getirilmiş en aktif, uyanık ve enerjik öğretmen, yönetici ve öğrencilerden oluşan birkaç, bir düzine yada daha fazla kişiden meydana gelen bir lider grubu olmasa, too kişilik bir okul muhakkak ki iyi yönetilemez. Küçük olsun, büyük olsun, okul, ordu birimi, fabrika yada köy, her örgütte Stalin'in Partinin bolşevikleştirilmesi konusunda aldığı oniki koşuldan dokuzuncusunu, yani liderlik çekirdeğinin kurulmasını gerçekleştirmek zorundayız (1). Bu lider grubun ölçütleri, Dimitrov'un kadrolar politikasını tartışırken söylediği dört ölçüt olmalıdır: Kendini davaya kesin adayı, kitlelerle bağ kurma, bağımsız karar verme yeteneği ve disiplini koruma (2).

Ister hayatı işleri — savas, üretim, eğitim (hataları düzeltme dahil) — yürütmekte olsun, isterse çalışmaları denetlemeye, kadroların tarihlerini incelemeye ya da diğer eylemlerde olsun, genel çağrıyı özel yol gösterme ile birleştirmenin yanında, lider grupla kitleleri kaynaştırma yöntemini kullanmak gereklidir.

4. Partimizin bütün çalışmalarında en doğru liderlik *kitlelerden kitleler*dir. Bunun anlamı şudur: Kitlelerden düşünceleri toplayın (dağınık ve sistematiğe olmayan düşünceleri), onları yoğunlaştırmak (çalışma yoluyla onları yoğun ve sistematiğe düşüncelere dönüştürün), sonra kitlelere gidin, onları yayın. Kitleler bu düşünceleri kendi düşünceleriyim gibi kucaklayınca, onlara sıkıca bağlanıncaya, düşünceleri eyleme aktarınca ve bu eylemlerde düşüncelerin doğruluğunu sunayıncaya kadar onları kitlelere anlatın. Sonra tekrar kitlelerin düşüncelerini toplayıp, yoğunlaştırmak ve bir kere daha kitlelere gidin ki, böylece düşüncelerin yürütülmesi ve sürekliliği sağlansın. Ve giderek, tekrar tekrar sonuz bis helezon biçiminde, her seferinde düşünceleri biraz daha doğru, biraz daha zengin ve canlı kılarak, lise marksist bilgi teorisini budur.

IDEALİST TARİH ANLAYIŞI: Toplumsal gelişmenin maddesel temele dayandığım inkar eden burjuva ideologların savunduğu tarîh anlayışındır. Genel olarak burjuva ideologları tarîh iki türlü yorumlamalarıdır. Birincisi seferin ve benzeri yöneticilerin bilinciyle çalışmalarıyla tarîh yorumlamaktır, ikincisi ise kişilerin etkenliğini tamamen inkar ederek tanrısal irade ve kaderecilikle tarîhin açıklanmasıdır.

Idealist tarîh anlayışı, tarîhi materyalizmin ziddi olan görüşleri önerir. Türkiye'de bütün okullarda okutulan tarîh kitapları idealist tarîh anlayışına uygun olarak yazılmışlardır.

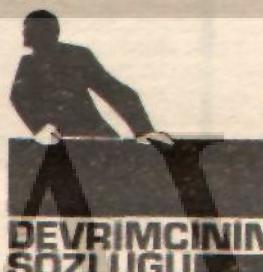
TARİHİ MATERİALİZM: Diyalektik materyalizmin tarîh boyunca toplum fenomenine uygulanması. Toplumsal gelişmenin maddesel temellerde dayandığını ortaya koyan tarîh anlayışı. Tarîh olaylarına maddesel açıdan bakarak diyalektik yöntemle inceleme. «Bilimsel sosyalizmin insan topiyanının evrim kanunları öğretisi.»

Tarihi materyalizme göre toplumsal gelişmenin temel nedeni maddeseldir. «Insanlar yaşayacak durumda olmalıdırlar ki tarîh yapabilsinler.» «Toplumsal bilinc üretim ilişkilerine bağlıdır, ama bir yandan da üretim ilişkilerini etkilemekle ve değiştirmektedir.» Örneğin bir çiftçi çiftçi gibi düşündüğü için çiftçi olmamış, çiftçi olduğu için çiftçi gibi düşünmek sorunda kalmıştır. Ne var ki o çiftçi kendi koşullarını etkileyebilir ve geliştirebilir.

Diyalektik materyalizm, tarîhte ferdin etken-

ligini inkar etmez. Ancak şunu belirler ki, tarihi yaratınanlar kahramanlar değil kahramanları yaratın tarîhî. Ve toplum, kahramanları içinde yaşadığı üretim biçiminin koşullarına göre kahramana duyuulan ihtiyaç sonunda yaratır. Bu kahramanlar, toplumun gelişme yasalarını, üretim biçiminin gelişiklerini doğru kavrayabildikleri ölçüde etken olurlar.

Bir toplumun temeli üretim biçimidir. Üretim biçimini belirleyen üretim güçleri ve üretim ilişkileri birbirine uygun olduğu sürece toplum gelişir. Üretim güçleriyle üretim ilişkileri uyumaz duruma geldiğinde ise üretim biçiminin değişme zorunluluğu doğar. Tarîh boyunca gördüğümüz üretim biçimleri (ilkel komunal toplum, köleci toplum, feudal toplum, kapitalist toplum, sosyalist toplum) nü değişiminin temeli üretim ilişkileri ve üretim güçleri arasındaki çelişmedir.

«KİTLELERDEN KİTLELERE» —Parti çalışmalarında en doğru liderlik budur—

5. Bir örgütte yada bir mücadelede lider grupla kitleler arasındaki doğru ilişki kavramı; liderlerdeki doğru düşünelerin yalnızca «*kitlelerden kitleler*» yoluyla olacağı kavram; liderlerdeki düşünelerin pratige uygulanacağı zaman genel çağrıının özel yol gösterme ile birleştirilmesi gerekiği kavramı... Bu sorunlar üzerinde kadrolarımız arasındaki yanlış görüşleri düzeltmek için, bugünkü Hataları Düzeltme Hareketi'nde bu kavramların her yerde propaganda yapılmaktadır.

Bir çok yoldaş, aktivistleri bir araya getiren liderlik çekirdeğinin kurulmasının ve bu çekirdeğin kitlelerle sıkıca kaynaşmasının önemini kaytayamamakta yada bunu yapmada başarılı olamamaktadır, bu yüzden onların liderliği kitlelerden kopuk ve bürokratik bir biçim almaktadır. Bir çok yoldaş, kitle mücadeleleri tecrübelerinden ders alıcı bir özetleme yapmanın önemini anlamakta yada bunu yapmada başarılı olamamakta, kendilerini çok akıllı zannederek, özel (subjektif) düşünelerini dile getirmekten zevk duymaktadır; bu yüzden onların düşüneleri boş ve uygulanamaz bir biçim almaktadır. Bir çok yoldaş, herhangi bir işe ilgili genel bir çağrı yapmakla yetinmekte, hemen sıkasından özel ve somut yol göstermenin önemini anlamamakta yada bunu yapmada başarılı olamamaktadır, böylece onların çağrıları dediklerde, kağıt fistünde ve konferans edalarında kalmaktır ve bürokratik bir biçim almaktadır. Bugünkü Hatalarımızı Düzeltme Hareketi'nde, bu eksiklerimizi gidermeli, liderliği kitlelerle kaynaklama ve genel özel ile birleştirme yöntemlerini kullanmayı öğrenip, çalışmaları denetlemeye, kadro tarihlerini incelemeye ve gelecekteki bütün

çalışmalarımızda bu yöntemleri uygulamayız...

6. Liderlik yöntemlerine ilişkin ayrintılar burada ele alınmamıştır, ümit edilir ki, her bölgedeki yoldaşlar, burada ortaya konan ilke-i temel alarak, kendi yaratıcılıklarını zorlayıp, bu konuda kafa yoracaklardır. Mücadele ne denli zorlu olursa, sosyalistlerin, liderliklerini geniş kitlelerin ihtiyaçlarıyla kaynaştırmaları ve genel çağrıları özel yol gösterme ile birleştirmeleri, bu yolla özel ve bürokratik liderlik yöntemlerini yıkımları o denli gerektiği olur. Partimizin bütün lider yoldaşları, bilimsel marksist liderlik yöntemini, özel, bürokratik liderlik yöntemine karşı ortaya atmalı ve birinci ikincinin üstesinden gelmeye kullanmalıdır. Bürokratlar ve özelciler, liderlikle kitlelerin kaynaştırılması ve genel özel ile birleştirmenin ilkelerini anlamazlar. Partinin ilerlemesine büyük ölçüde engel olurlar. Öznel ve bürokratik liderlik yöntemleriyle savasabilmek için bilimsel marksist liderlik yöntemini derinlemesine ve genişlemesine teşvik etmemeyiz.

(1) J.V. Stalin, «The Prospects of the Communist Party of Germany and the Question of Bolshevization», Works, Eng. ed. FLPH- Moscow, 1954, Vol. III, pp. 39.

(2) Georgi Dimitrov, «Unity of Working Class Against Fascism», Selected Articles and Speeches, Eng. ed., London, 1951, pp. 138-39. «Some Questions Concerning Methods of Leadership», Selected Works of Mao Tse Tung, Volume III, Second Edition, 1965, pp. 117-120. Yazı 1 Haziran 1943 yılında CKP Merkez Komitesi içinde hazırlanmıştır.)

Bizim kültürümüz halk kültüründür, bizim kültür içsileriniz büyük coşkuyla ve kendini adıyla halkımıza hizmet etmelidirler, kitlelerle bağ kurmalı, kendilerini kitlelerden ayırmamalıdır. Bunu yapabilmek

için, kitlelerin ihtiyaç ve isteklerine göre davranışmalıdır. Kitleler için yapılacak her çalışma ne denli iyi amaçlı olursa olsun, bir kişinin arzularından değil, kitlelerin ihtiyaçlarından başlamalıdır. Çok defa objektif olarak kitlelerin bellî bir dönüşümü ihtiyaçları vardır, ama subjektif olarak kitleler bu dönüşümün bilincinde değildirler, hatta bu dönüşümüne istemektedirler ne de yapmaya kararlıdırlar. Çalışmalarımızla kitlelerin büyük bir kesimini dönüşümüne gereğinin bilincine vardıracaya, onları dönüşümüne getirebilecek kararlı ve istekli bir duruma getirinceye kadar dönüşümü yapmamızı. Aksi takdirde, kendimizi kitlelerden koparmış oluruz. Kitleler bilinci ve istekli olmadıkça, kitlelerin katılması gerektiren her çalışma yalnızca bir formaliteden ibaret kalacak ve başarısızlığa uğrayacaktır. «Acele, başarı gesirmez» deyişi,急行せば成功する (acele, basari gesirmez) deyişi, acele etmememiz anlamına değil, fakat düşüncesiz hareket etmememiz gerekiği anlamadır; düşüncesiz hareket etme yalnızca başarısızlığa yol açar. Bu, her çeşit çalışma için ve özellikle kitlelerin düşüncesi yapılarını değiştiren kültürel ve eğitsel çalışmalar için doğrudur. Burada iki ilke vardır: Birincisi kendi hayalgücümlerden doğmuş ihtiyaçlar değil, kitlelerin gerçek ihtiyaçları; ikincisi de kendimizi onları yerine koymak bulduğumuz istekler değil, kendi kafalarının ürünü kitle istekleridir.

(«The United Front In Cultural work», Selected Works of Mao Tse Tung, Volume III, pp. 236-37, Second Edition, 1965. Konuşma 30 Ekim 1944'de yapılmıştır.)

Partimiz, yirmi yıldan beri her gün kitle çalışması yapmış ve son on iki yıldan beri de her gün kitle çalışmasından söz etmiştir. Biz, her zaman devrimin, herkesin çalışmalara katılmasını ve halkın kitlelerine dayanmasını savunmuş ve devimin emirler veren birkaç kişinin eline bırakılmasına karşı çıkmışızdır. Bunu birlikte, bazı yoldaşların çalışmalarında hâlâ kitle çizgisi tam olarak uygulanmamaktadır, onlar daha da kendi kendine çalışan bir avuç insana dayanmaktadır...

Biz hâlicum etniçeye çalıştığımızda kitleler yeterince uyandırılmamış olsalar, bu maceraçılık olacaktır. Kitleleri kendi iradelerine karşı iş yapmaya zorlasadık, muhakkak başarısızlığa uğrayacaktık. Kitleler ileri bir atılım istediklerinde biz ilerlemeseydik bu sağ oportünizm olacaktı.

(«A Talk to the Editorial Staff of the Shansi-Suiyuan Daily», Selected Works of Mao Tse Tung, Vol. IV, First Edition, pp. 241, 243. Konuşma 2 Nisan 1948'de yapılmıştır.)

Çev: FARUK PEKİN

Düzelte

Geçen hafta ANT'in bu sayfasında yayınlanan Y. Yaçın'ın «Küçük Burjuva Sosyalizmis» başlıklı yazısının dördüncü sütun, ikinci paragrafındaki «...ise anarsizmi benimsenerek 'yollarına' devam ederler» cümlesi sonra şu bölüm yer almaktadır: «Bu son gruplar anarsizan eğitilmiş 'goşitler'le, salt anarsizist-röristlerdir. Mamafih, kökleri çok eskiye dayanan ve düşünsel geleneklerini kaskatı sürdürerek 'sol sosyalist' fraksiyonlar da günümüzde mevcuttur. Böyle grupları, goşit ve anarsistlerden ayırmak gerekir.»

Ayrıca, 2. sütunun sondan 10. satırındaki «sözünü» kelimesi de «özü nü» olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

Devrimci Kardeşlerimize

Çağımız emperyalizme karşı savaşan ezilen halkların zaferleriyle doludur

İlkemizde de Amerikan emperyalizmine ve yerli uşaklarına karşı bütün Türkiye halkları amansız bir kavga vermektedirler. Kavgamız gün geçtikçe daha yaygınlaşmaktadır ve güçlenmektedir. Bu kavga emperyalizmi ve onun kukası fasizmi kovup SOSYALİST BİR DÜZENİ KURANA DEK devam edecektir.

Ancak, şu bilinmemelidir ki emperyalistler ve onun yerli uşakları da boş durmayacaklardır. Halklar arasında ikişik çıkararak, halkları kardeşlik ve eşitlik ilkelerini zedeleyerek devrimci saflarımızı bölmek isteyecelerdir. Nitelik Site ve Kadırga öğrencileri yurtlarındaki sölenlerde Anadolunun yaşıyan kültürlerinden biri olan Kürt Kültüründen devrimci deyişler okunurken, saflarımıza sizan provokatörler tarafindan yılanın fasist ve hakim ulus svinizmi hortlatılmıştır.

Bu güne dek, emperyalizme ve fasizme karşı omuz omuza dövüşüğümüz dostlar, henüz atamadıkları söyle duygularına kapilarak gerçek devrimci anlayışa gölge düşmüştürler. Militanlarım bu sapmalarının vebali devrimci mücadelemin hocalığını üstenenlerindir.

Bu hareket aşırılardan beri süre gezen irkçı tutumun kannıtı nasional, sosyalizmin, küçük burjuva oportünizmin bir görünümüdür. Karasası fasizmin ta kendisidir. Kuşkumuzda hakyi.

Devrimci omuzdaşlarımızı bir kez daha uyarır ve söven zihniyeti karşı beraberce dövüşmeye çağırır.

Halkların kültür, sanat, dil ve folkloruna karşı olanları karşı-devrimci saflarda görür ve şiddetli protesto ederiz.

KAHROLUSUN KÜCÜK BURJUVA ŞÖVENİZMİ.
KAHROLUSUN FAŞİZMİ.

KAHROLUSUN EMPERYALİZMİ.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ.
YAŞASIN TÜRKİYE HALKLARININ KURTULUŞU.
YAŞASIN EMPERYALİZME KARŞI DÖĞÜSEN ORTA DOĞU HALKLARININ ZAFERİ.
YAŞASIN EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞAN MAZLUM DÜNYA HALKLARI.
ZAFER EZİLEN HALKLARINDIR...

İSTANBUL DEVİMİ DOĞU KÜLTÜR OCAĞI

Proleter Devrimci Aydinlik'tan

Derginizin muhabirinin isteği üzerine hatırlığınızda «Eski Aydinlikçiler Sol Sapma İçindedir» yoluyla bir ifade olmadığı halde, derginizde tıpkı içinde böyle bir başlık verildiğini gördük.

Biz ilkesiz birlik cephesi içinde özünde sağlam fakat görünüşte «soyuç burjuva eğilimlerinin bulunduğu görünüşündeyiz. Bir saydan beri AYDINLIK Sosyalist Dergisi çıkmaktak olanlar, bu eğilimleri eleştirmekte israr etmektedirler.

Diger yandan, «Eski Aydinlik'tan bizimle ilgisi olmayan bir dergiyi gibi söz edilmektedir. AYDINLIK'in ilk ondört sayısını çıkarmış olan kadro, bugün Proleter Devrimci AYDINLIK Dergisi'ni yayımlamaktadır.

Bu hususumuz sayın ANT okuyucularına ilk sayımızda duyuruśmyı saygılarınızla rica ederiz.

CENGİZ ÇANDAR
Proleter Devrimci AYDINLIK
Yazı İşleri Müdürü

Devlet Personeli ve Politika

624 sayılı Devlet Personel Sendikaları Kanunu'nun 14. maddesi'nin a bendi ile, kamu personeli kuruluşlarının, dolayısıyla fert olarak tüm memurların politik etkinliklerde bulunması yasaklanmıştır.

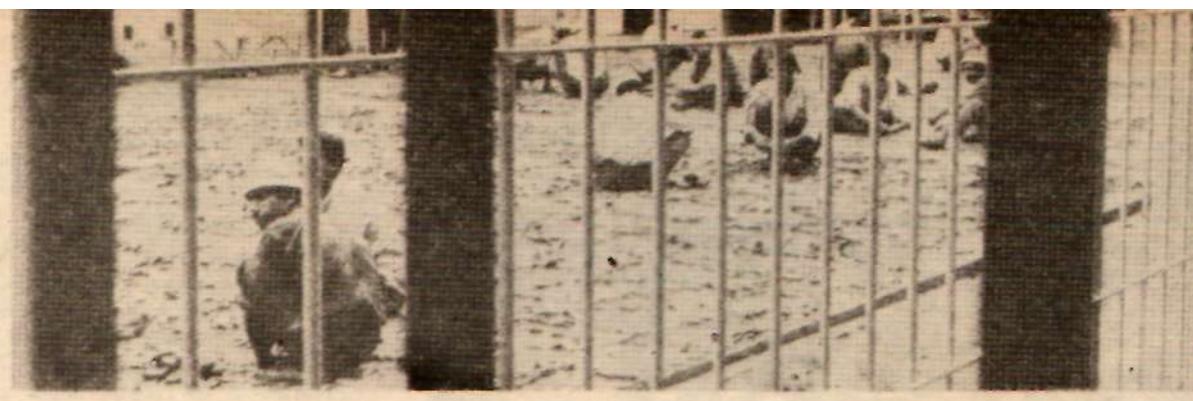
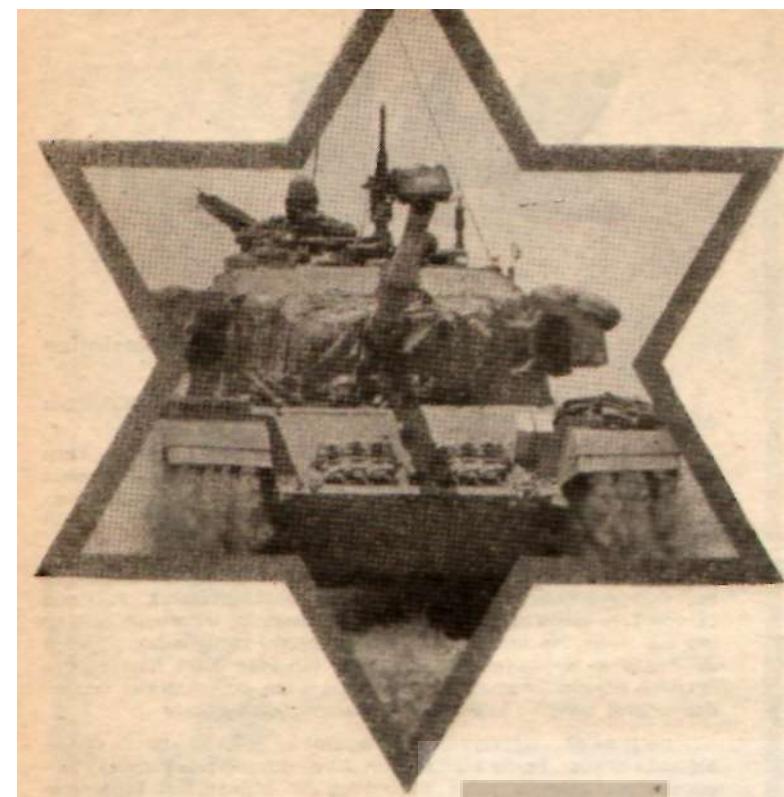
Politika, geniş anlamıyla, bir ülkenin sorunları ile ilgilenmek, bu sorunları üzerinde düşünecek açıklamalar şeklinde tanınanabilir. Bu sorunlar, fert ve toplumu içine alabilecek genisliktedir. Barış Gönüllüleri, Sendikacılık, Toprak Reformu, Laiklik İkisi, Emperyalizm, madenlerinin, üreticilerinin pazarlanması, nullü eğitim, TRT, üniversiteler, binalar hep politika sorunu olarak ele alınabilir. Kızacaşı, yurdun her sorunu için düşüne açıklamayı politika saymak gereklidir. Biz, bir yurtsever olarak, tüm binalar üzerinde düşüner, çözüm yolu arar, herkese her türlü anıtları yoluyla açıklayabiliriz. Bu hususları açıklamaktan korkmamalıyız. Bu, su değildir.

Anayasamız 20. maddesi, herkes düşüne ve kanaat hürriyetine sahip, düşüne ve kanaatlarını söz, yazı ve resim ile veya başka yollarla tek başına veya toplu halde açıklayabilir ve yayabilir.

Anayasamız bu maddesinde, «Kamu personeli busun düşünlür diye bir sey yoktur. Herkes, dî, din, irk, nezhep, cinsiyet, siyasi düşunce, felsefi inancı aramak gözetilmeksizin kanun önünde esittir» der anayasamız 12. maddesi.

Su halde kamu personeli kuruluşlarının, dolayısıyla fert olarak tüm memurların, düşüne ve kanaatlarını söz, yazı ve resim ile veya başka yollarla tek başına veya toplu halde açıklayarak ve yaymak için mücadele etmeleri gereklidir. Bu anayasamız kendilerine tanındığı bir haktır.

LÜTFÜ EMEKSİZ (Akyazı - Sakarya)

Emperyalizmin Orta sapladıği kanlı hançer:

ANT dergisinin 158. sayısında yayınladığımız «Ortadoğu Devrimci Çemberi» adlı yazımızda; Ortadoğu sorununda açılığa kavuşturulmasını gerekliliğimizi bulduğumuz konular dizisinden olmak üzere aşağıdaki tarihsel açıklamayı sunuyoruz.

F. NİHAT

Bugün Ortadoğu'da emperyalizmizm işbirliği kesinlikle açıkça olmuştu. Artuk İsrail devleti, Filistin'de varlığını sürdürmek için hangi güçlere dayanması gerektiğini açıkça ilan etmektedir. «KUTSAL TOPRAĞIMIZ», «DÜNYANIN, EN ÇOK ISTIRAP ÇEKMIŞ ULUSUNUN BİRİCİK VATANI ELDEN GİDİYOR» ve «LIBERAL BATI, BİR ULUSUN İMHASINA GÖZ MÜ YUMACAKTIR» gibi feryatlarla gerek dünya kamuoyunu, gerekse kendi halklarını uyutmayı başaran İsrail devleti, böylece Ortadoğu'da kendi varlığının gerçek nedenni gizliyebilmektedir. Oysa, klasik anlamda sömürgeci bir devlet olmayan İsrail'in neden Ortadoğu'da olduğu sorusu, emperyalizmle siyonizm arasındaki tarihsel ilişkiye gözler önüne sermesi bakımından ilgi çekicidir, sorulmalıdır.

19. Yüzyılda Avrupa'da gelişen milliyetçi akımlar, Doğu Avrupa Yahudileri arasında buna benzer duyguların canlanmasına yol açıyor. Bir ve tek birliğinin bir Yahudi ulusu yaratmak için yeterli olduğuna inanan ilk siyonistler, kendilerine diğer uluslararası yaşamaya ve bir devlet kurma hakkı tanıyor. Uluslu Avrupa'nın 1880'lerden itibaren Afrika'yı yağma etmeye başlamış, siyonist ideolojinin büyük yalan «KUTSAL TOPRAK» kavramını canlandırmaktır. 1882'de ilk siyonistler kendilerine bir devlet yarına kabulüyle Filistin'e uşağıdır. Avrupa'lı Yahudi finansörlerin yatırımlarına rağmen bu çabaları başarısızlığa uğruyor. Filistin'de yerleşme fikrinin bu ilk dönemde Avrupa'lı Yahudiler arasında

pek yaygınlaşmadığı da görülmektedir. A.B.D.'ne veya Arjantin'e göç, birçok Yahudiye Filistin'den daha cazip gelmektedir.

Avrupa Yahudileri sorununu doğuran 19. Yüzyıl burjuvazisinin kendi içindeki gelişmeleridir. Deutscher'in belirttiği gibi, endüstri ihtiialinden önceki bir dönemde Yahudiler, tarıma dayanan ve parasız bir Avrupa'da pazar ekonomisinin ve paranın temsilcisi olmuşlardır. Bu kişiler, kapitalizm öncesi bir toplumda kapitalizmin ilk taşıyıcıları, tüccar ve tefeci idiler. Fakat modern kapitalizmin gelişmesiyle Yahudilerin Avrupa ekonomisindeki konumu da sarsılmaya başlıyor. Kendi egemenliğini ortaya koyan Avrupa burjuvazisi, ilk kez 1789 Fransız İhtilali ile milliyetçiliği resmi ideoloji olarak benimsedigini belirtiyor. Bu konumda ekonomik egemenlik rekabeti giderek anti-semitizm haline dönüştür. Öte yanda Doğu Avrupa Yahudilerinin büyük bir kısmının da proletertliği görülmektedir. İşte Herzl 1897 yılında yazdığı «Yahudi Devleti» adlı kitabımda Avrupa Yahudilerin sosyal konumuna bir çözüm sunarak siyonist amaçları gerçekleştirmeye çağrıyor: Yahudi proletaryasının bir devlet kurmak üzere göç etmeye başlaması zengin Yahudileri rahatlatacaktır. Çünkü bir ilkede Yahudi nüfusunun yoğun olması, orta sınıf Yahudilere karşı tepki gösterilmesine yol açacaktır. Böylece führer zümrelerin göç, Avrupa ülkesinde kalmanın tercih eden zengin Yahudilerin daha da rahat yaşamasını sağlayacaktır. Ayrıca aynı Yahudi nüfusunun

ülkeyi terk etme, orta sınıfa yükselmeye çalışacak proletarya tasfiye edilecek ve orta sınıfin çıkarları korunacaktır. Bu durum Yahudi-Hristiyan rekabetini de azaltacaktır. Proletarya gelince; bunlar yeni bir ülkeye göç etmekle hiçbirsey kaybetmeyecekleri yeni bir hayat kazanacaktır.

● Yahudi sorunu - burjuvazi sorunu

Herzl'in ortaya attığı bu çözüm şekli siyonizmin özünü açıkça ortaya koymaktadır. Daha önce de belirttiğim gibi, siyonistlerin Filistin'e yerleşme çabaları ilk başı sağlıca uğramıştır. Herzl'in Yahudi kolonisiğini ve yeni bir stratejiyi şartname yapmak üzere topladığı konferans, Yahudi finans burjuvazisinin bütün maddi olanaklarını kullanımlarıyla gelişir. Herzl, Filistin çabası başarıya uğradığı takdirde, yeni devleti, Arjantin, Kıbrıs, El-Atış veya Uganda'da da kurmayı tasarlamaktadır. Açıkça ortaya çıkan sudur ki, Avrupa Yahudileri sorunu aslında finans burjuvazisinin bir sorunudur, finans burjuvazisinin çıkarlarına uygun olduğu sürece yeni devletin yeri bile öneksiz görülmektedir.

Britanya ve diğer Avrupa devletlerinin emperyalist politikasıyla siyonizm işte tam bu noktada, ortak çıkarlar üstünde çakışır. Böylelikle Ortadoğu'daki güçler birliğinin tarihsel kaynağı belirlenir. Birinci Dünya Savaşı'ndan önceki dönemde Britanya emperyalizmini, aynı emelleri taşıyan Fransa ve Rusya ile rekabet halindedir. Fransa'nın 1830'da Çeçayırı, 1881'de Tunus'u eline geçirmesi, Ingiltere'nin Hindistan üzerindeki hakimiyetini korumak üzere elinde tutmaya çalıştığı Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı tehlkiye düşürmektedir. Rusya ise Balkanlarda kendi egemenliği altında bir Slav devletinin kurulması için çalışmaktır,

böyleslikle Akdeniz'e inmeye düşünmektedir. Almanlar, Ortadoğu'daki zengin petrol yataklarını ele geçirecek stratejik önemi çok büyük olan bu bölgeyi gerektiğiinde İngiliz emperyalizmine karşı kullanmaklığındır. Bağdat demiryolunu dileyerek petrol yataklarına inmeye tasarlayan Almanya böyleslikle Britanya'nın elinde bulunan Hindistan ve Sileysi bölgelerini bölgeler Britanya çıkarlarına ket vurmaktadır. Osmanlılar da İngilizler yerine Almanlara yüz verdiği bu dönemde Herzl, başbakan Lord Salisbury'ye gönderdiği mektupta kendi amallarla Britanya çıkarları arasındaki ilişkiye söyle açıklar:

«Rus-Fransız anlaşmasının hâkim olduğu bugünkü konuda Türkiye'nin parçalanması Ingiltere için çok zararlı olacaktır. Ingiltere bu parçalanmayı çok sey kaybedeceğinden, statikom korunmasını tercih etmelidir. Statikom ancak Türkiye'nin mali durumu düzeltildiği sürece korunabilir. Gerek Türkiye'nin mali durumunu düzelticek, gereken Ingiltere için en iyi Hindistan yolunu açacak bir metod vardır. Bu metod Filistin'de Sultanın hamiliği altında bir Yahudi devleti kurulmasıdır. Eğer bu devlet kurulursa derhal Akdeniz'i Iran körfezi'ne bağlayacak bir demiryolu doğacaktır. Bu demiryolu İran ve Bulgaristan üzerinden Hindistan'a kadar ulaşabilir. Ingiltere bir kurus bile harcamadan kendisine bu yararları sağlayabilir ve dünya kamyonu da Ingiltere'nin bu işe karıştığını bilmek.»

Hakikaten Herzl bu dönemde yalnız hâham Moğe Levi'yi de alarak Sultan 2. Abdülhamit'e devamlı baskular yapar. Konuşmalar sırasında Filistin'i parçalaşma teklifine sınırlenen Abdülhamit «dadumuzun ve milletimizin kanyyla elde edilen bir vatan parçası para ile satılamaz» diye bağıracak ilişkiye keser. Fakat meşrutiyetten sonra Yahudiler İttihat ve Terakki Partisi'ne şarak hakim duruma geçerler ve 1909 hükümetine «majlis», «dicaret» ve «ziraat» ve «malîye» nazırı olarak üç Yahudi nazır sokup 1914'de ekalliyyetin toprak almasını sağlayan bir kanun çıkarırlar. Öyle ki, Yahudi nazırı sayesinde Abdülha-

Emperyalizmin Afrika'daki yeni bir oyunu

Emperyalizm Afrika'nın küçük ülkelerinden biri olan Lesotho'da yeni oyulara girişmiştir. Lesotho 1966 yılında bağımsızlığını kazanan bir Güney Afrika ülkesidir. Bağımsızlıkta bu yana ilk yapılan genel seçimlerde yeniligiye uğrayan başbakan Leabua Jonathan örfi idare ilan etmiştir.

Seçimlerde başbakanın «Ulusal Partisi gerilerken, M. Ntsu Mokhehle'nin liderliğini yaptığı Kongre Partisi 60 üyesi mecliste 33 üyelik elde etmiştir.

Güney Afrika Cumhuriyetinden bağımsız bir politika izleyen ve solcu olarak bilinen Mokhehle'nin bu başarısını karşısında emperyalistler hem harekete geçmişlerdir. Büttün sovetske tutumlar körüklenmiş, mesele yine tek meselesi haline getirilmiştir. Bu kargaşa içinde Mokhehle yakalanıp hapse atılmış, gece sokağa çıkma yasağı konmuş ve bütün anayasal haklar yürürlüğten kaldırılmıştır. Başkan Jonathan sandalyesini korumak için emperyalistler her türlü ilişkiye girmektedir.

Güney Afrika'daki bütün ırkçı tutumları körükleyen emperyalistler, Afrika'nın bu küçük ülkesində kanlı olaylar yaratmaya girişmişlerdir.

Ortadoğu'da siyonizmin hesaplarını altüst eden Filistin gerillaları

Siyonistler binlerce
Filistin'liye hapishanelerde
zulmetmektedir.

THEODORE HERZL
—Siyonizmin babası—

Doğu'ya İsrail

BEN GURION VE MOŞE DAYAN
—Siyonizmin eski ve yeni temsilcileri—

mit'in Filistin'deki verimli toprakları bile yahudi tapularına geçer.

, Yine bu dönemde (1907), Avrupalı sömürgeci güçlerin kararı sudur: «Ortaoğu'nun Asya ve Afrika kesimlerini birbirlerinden ayırmak üzere, bu yörede yabancı ve güçlü bir halkın meydana getirdiği müdaħaleci bir devlet kurulmalıdır.»

● Siyonizm emperyalizmle kucaklaşıyor

Aruit siyonist gücün arkasında yalnızca Avrupa'nın yahudi finans burjuvazisi değil, emperyalist Avrupa'nın tüm emelleri yatkınlıdır. Herzl'e göre Arjantin veya Uganda'da bile kurulabilecek devlet bu birlikte çıkarlar sayesinde Filistin'e yerleşticektir.

Ottak çıkar soñucu Mayıs 1916'da İngiliz ve Fransızların aralarında imzaladıkları Sykes-Picot antlaşmasıyla Arap Ortaoğu'su bölüşür ve Filistin'de beynelmine bir hükümet kuculması öngörlüür. 2 Kasım 1917'de İngiltere'nin Filistin'de milli bir yahudi devletini desteklendiğini Balfour beyannamesi ile dünya kamuoyuna ilan etmesi ile bu gizli emeller açığa çıkar.

Araplar artık belli bir bilince ulaşmış, politize olmaya başlamışlardır. 2 Temmuz 1919'da Suriye Kongresi toplanır ve aleyhite oy olmasızın Suriye'nin güneyinde, Fi-

Sürekli olarak yazdığımız yazılarından da anlaşılacagı gibi, gelecek günler tamamen Ortaoğu'ndur. İcte, dışta çeşitli gazete ve politik deşirlerde üzerine değişik yazılar yazılmış ve yorumlar yapılmış. Ortaoğu meselesi, bugün dünyamızın en önemli meselesidir. Ortaoğu olaylarının sonucu bütün eziyet halıkları ilgilendirmektedir. Bunun için Ortaoğu meselesindeki görüşlerimizin berraklaşması gereklidir.

Siyonist İsrail Devleti bütün taktikleri kullanarak işgal ettiği topraklarda kalmak için direnmektedir. İsrail'liler Araplara savas dışı bırakmak için yeni taktikler denemektedir. Çatışmalar, silahlı çarpışmalar, bombalama, silah hazırlıkları birbirini izlemiştir. Siyonistlerin Araplara, özellikle Mısırlılarla karşı, onları «İsrail ile savaşamaz» psikozuna ulaşırma politikası başarısızlığıla bitmiştir. Nasır'ın da dediği gibi, «Bu, Mısırlıların mütadelede azmini bilmekten başka bir işe yaramayacak»tur. Nitekim durum diğer Arap ülkelerine de sıçramış ve yeni olarak «Suriye Cephesi» açılmıştır.

Amerika'nın Ortaoğu politikası da artik berraklığına kavuşmaktadır. Ortaoğu'daki petrol çökülleri yüzünden zaman zaman Arap ülkeleri ile çatışmadan kaçınan, ama el altından İsrail'e yardım yapan Amerika, son olarak sunduğu Barış Planı ile beklediği sonucu elde edemeyince, kendini suçlayan Yahudiler karşısında istememek politikasını açıklamıştır.

Yeni plan yüzünden özellikle Amerika'daki Yahudiler tarafından suçlanan Nixon, bu baskınlar karşısında yıldız, bir zararlar Truman'ın yaptığı gibi, İsrail'i gerek silah olarak, gerekse çeşitli barış (!) kurullarında sonuna kadar destekleyeceğini bildirmiştir. Her zaman belirttiğimiz gibi, Amerikan emperyalizminin çatı, İsrail Devleti'nin elinde bulunduğu topraklardan gerilemeden Ortaoğu'da Amerikan emperyalizminin çatılarına şandarmalı etmesidir. Eline geçirdiği topraklar kendini daha iyi savunabilecek

● Ortadoğu'da siyonist emperyalist Amerika!

İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Britanya artık dünya ölçüsünde bir güç olmaktan çıktı, yerini Amerika Birleşik Devletleri'ne bırakmıştır. Bu dönemde Doğu Asya'nın kapılarının suratına kapandığını gösteren A.B.D. Ortadoğu'ya ağız suylanarak bakar... 1939'daki İngiliz İstiklal vaadine ancak 16 Mart 1947'de karşılık olarak Roosevelt Filistin kapılarının yahudilere açılmasına büyük zevk duyacağına belirtir. Roosevelt'in anı bir başı狂ısu sonucu ölüme bu zevkini yanda koente de yerine seçilen Truman aynı zevklerin paylaşıltır. Truman 1946 yılında Arap ülkelerindeki sefirlerine söyle der: «Özür dilerim beyler, fakat, siyonizmin başarısını bekleyen yüzbinlerce yahudiye cevap vermek zorundayım. Tebâm arasında yüzbinlerce Arap yoktur!» Oysa bu arada Amerikan yahudileri de, Milli Demokratik Tashihat'a (D.N.C.) önemli para yardımlarında bulunmakta ve karşılığında Filistin sorunu hakkında söz sahibi olmayı beklemektedir. Siyonistlerin emelleri bu kez de A.B.D.'nin çatılarıyla birleşir. A.B.D.'nin baskısıyla 29 Kasım 1947'de Birleşmiş Milletler taksim kararları. Bu kararın ardından 14 Mayıs 1948'de manda idaresi de kalkar.

Yahudi ajansı da manda idaresi kalkar kalkmaz İsrail devletinin bağımsızlığını ilan eder. Böylelikle Yahudiler, Filistinli Araplara bıraktığı 400 milyon sterlinlik (15 milyar T.L.) sağaç, 1,1 milyar sterlinlik (40 milyar T.L.) bina, fabrika, emlak ve mesken, 210 milyon sterlinlik (8 milyar T.L.) para, araba, vs.; yaklaşık olarak 60 milyar liralık bir servete de konarlar. Bu sırada Battılı olabileceğin sevdasıyla yamp tuttuşan Türkiye de İsrail'i tanışın ilk 4 ülke arasında girerek Arap halklarını yalmış bırakır. Bu davranışın müdafatı olarak sırının sivazlanması beklerse de daha sonra sırına binerler, Ortadoğu'da emperyalist oyunları süregider.

● Büyük yalan,
tarihsel neden

Gördülüyorki, «KUTSAL TORRAH», «BİRİCİK VATANIMIZ», «LIBERAL BATI BİZİ KURTAR-SANA» gibi polemiklerle kendilerine bir devlet kurma isteği, sönümeli para yardımlarında bulunmakta ve karşılığında Filistin sorunu hakkında söz sahibi olmayı beklemektedir. Siyonistlerin emelleri bu kez de A.B.D.'nin çatılarıyla birleşir. A.B.D.'nin baskısıyla 29 Kasım 1947'de Birleşmiş Milletler taksim kararları. Bu kararın ardından 14 Mayıs 1948'de manda idaresi de kalkar.

Ortadağda gerginlik artarken...

İsrail Devleti'nin varlığı Ortaoğu'daki Amerikan emperyalizminin sürmesi için yeterli nedendir. Bu yüzden Amerika, sunduğu bütün barış planlarına rağmen İsrail saldırularını destekleyecektir, gereklirse savaşa kendisi de girecektir. Yeni bir savas da Pentagon'un arayip bulamayacağı bir olanak olacaktır.

Batılı ülkelerin bütün çabaları Ortaoğu'da gelişmeye olduğunu sandıkları Sovyet etkisini kırmak şeklinde belirliyor. Hattâ silah bezirgan Fransızlar Libya'ya silah verirken hile bu amaca yoldalarlardı. Ama Batılıların politikası yine tutmamıştır.

Amerika'nın İsrail'e silah vereceği bir daha ilan etmesi üzerinde Sovyetler çok sıkıştırın Nasır, Rusya'nın üç büyüklerin çok sert bir nota göndermesini sağlamıştır. Yine Nasır 2-5 Şubat tarihleri arasında yapılan Ortaoğu Parlamenteleri Kongresi'nde Amerika karşısındaki tutumunu açıklıkla ortaya koymustur. Araplara artik barış planlarından bekledikleri birsey yoktur. Araplara uzun vadeden toplayıcı bir savaşa yönelmiştir. Ama bunun kısa vadedenki bütün gerektirdiklerini de ihmali etmek istemektedirler.

Öte yandan Ortaoğu devrimci lerinin, özellikle Filistinli gerillacların meseleye bakış açınızı çok değiştirmiştir. Ortaoğu'da marksizm-leninizmi öğrenen, marksist-leninist örgütler kurmaya çalışan ve pratikte marksist-leninist ilkelere uygulamaya çalışayan kümeler gelişmektedir. Gerçekte ABD emperyalizminin korkusunu da budur.

Bugün Filistinli gerillalar bütünü güvenist tutumları bırakmışlar, meseleleri «halkların kendi kaderlerini tayin etme» ilkesi etrafında ele almaktadırlar. Filistin gerillalarının sözcülerinden biri «Filistin ve İsrail halkın sorunları demokratik ve uluslararası bir yoldan çözümlenmelidir.» demektedir. Ortaoğu'da artık meseleleri gerçekçi bir açıdan ele alanların sayısı çoğalmaktadır.

7 Şubatta Kahire'de toplanacak olan Küçük Arap Zirve Toplantısının sonuçları muhakkak önemlidir. Yakın gelecekteki günler için çok gereklili kararlar alabilirler. Ama önemli olan Ortaoğu'da küçük burjuva rejimlerinin deşifre, marksizm-leninizmin uzun vadeden zaferidir. Çok karmaşık görünen meseleye diyalektik yöntemlerin bütün yaklaşımaları kullanarak eğilnek gereklidir.

Diger yandan Kahire'deki Ortaoğu Parlamenteleri Kongresine katılmadan mahzurlu olacağım birlerin İhönu'nun görüşü ise tamamen meselelerden kaçmak, emperyalistlerin yararına davranmaktadır. ABD senatörünün bile çok açıklıkla söylediğii «Türkiye Ortaoğu olaylarının dışında kalamaz» sözünü duymamak için gerçekten sağır olmak gereklidir.

Daha önceki yazılardanızda gelişen olarak belirttiğimiz gibi, Türkiye Ortaoğu meselelerinin içinde kalmasız Ortaoğu'da emperyalizme karşı kazanılacak bir zafer, aynı zamanda Türkiye'nin zaferi olacaktır. Ortaoğu meseleleri içinde yerimizi almak ve görüşümüzü açıklıklarla ortaya koymak zorundayız. İsrail'e karşı tutumumuz, «Ortaoğu Devrimci Çemberi» karşısındaki tutumumuz emperyalizm karşısındaki yerimizi belirleyecektir.

birliği, İsrail'in varlığının tarihsel nedenidir.

Ortaoğu'da devrimci çemberin kurulmasından yana olan her devrimci bu tarihsel nedeni bilmek, emperyalizmin, Arap direnişini irkçı bir çizgiye oturtarak baltalamasına karşı çıkmak zorundadır.

Tarihsel gelişim içinde tekeli kapitalizm, Ortadoğu'ya yahudi finans burjuvazisi aracılığı ile girmiştir. Arap halkın direnişi de bu süreçle belirlenmiştir. Filistinde bugünkü çarşılık Arap halkları tarihsel görevlerini yerine getiriyorlar, yoksa dünyadan eziyet ulusunu katedmeye uğraşmalar. Böylelikle ANT dergisinin Ortadoğu'da devrimci savaş ve çeşitli cepheler hakkında bugüne dek verdiği haberler tarihsel bir noktada açığa kavuşturmaktaadır. Üçüncü dünya önerisine dikkatle eğilimek, tarihsel gelişimi içinde Ortadoğu'nun önemini kavramak, emperyalizm tekelineki bilgi kaynaklarını zorlayarak karışımları aramak her devrimciin vazgeçilmez ödevidir.

GERÇEK YAYINEVİ

Gerçek Yayınevi'nin yönetmeni Fethi Naci 1927'de Giresun'da doğmuş, 1949'da İktisat Fakültesini bitirmiştir. 1965'te Gerçek Yayınevi'ni kurarak yayınlığa başlamıştır.

● ● Yazar Politikanız nedir?

— 1965'lerle yazar olarak beni en çok ilgilendiren, üzerinde en çok çalıştığım konu «az gelişmişlik»; bu, kendiliğinden, yayın politikamı da tayin etti. Ve gerçek Yayınevi'ni kurunca az gelişmiş ülkelerin meselelerini inceleyen kitaplar yayınlamaya başladım.

● ● «100 SORUDA» dizisini yayımlamak neden akıma geldi?

— Genel olarak az gelişmiş ülkelerin meselelerinden söz açan kitaplar olsun, marksizmin temel eserleri olsun, okurları belli bir düzeye getirmiştir; ama Türkiye gerçeklerine eșitlen eserler yok denecek kadar azdır. Zorunlu bir çeviri döneminde geçmişti; ama artık telif eserler gereklidir. Çünkü Türkiye'nin meselelerinin ancak Türk yazarları, Türk bilim adamları inceleyip ortaya koymaları gereklidir. İşin en güz yanı, belirli konular içi bu konuları yazabilecek en yetkili uzmanları bulmaktır. Bunda buna yıldık dostluk, arkadaşlık ilişkilerinin büyük rolü oldu. Bir de kitapların kolay okunur olmasını istiyordum; soru — cevap şeklinde hazırlanmasının sebebi bu.

● ● Yalnız telif eser yayımlamağa başladığtan sonra «Telif eser satılmıyor» iddiasına karşı ne diyeorsunuz?

— Satışlardan çok memnunum. «Ekonomi El Kitabı»nın 3. baskısını yaptım. «Atatürk'ün Temel Görüşleri» ile «Türk Edebiyatı» tükendi, onların da 2. baskalarını yapmak gerekecek.

● ● Yayımda karşılaştığımız zorluklar nelerdir?

— En büyük mesele, dağıtım meselesi. Geniş okur yığınlarına kitap ulaştıramıyorum. Hâlâ kitap gönderemediğim il merkezleri var. 500 kusur ilçeden ancak 7 — 8'ine kitap gönderebiliyorum. Yayıncı arkadaşlarla işbirliği yapıp dağıtım meselesini çözecek tedbirler almanız şart.

● ● Bundan sonra neler yayımlamayı düşünüyorsunuz?

— Simdi ilk «100 SORUDA» dizisi dışında kitap yayımlamayı düşünüyorum.

HABORA YAYINEVİ

Habora Kitabevi'nin yönetmeni Bülent Habora 1940'da, İstanbul'da doğmuştur. 1966 Ocakında yayına başlamıştır.

● ● Yayıma nasıl başladınız, nasıl gelişti?

— Yayıma başladıkten sonraki ilk 18 ay tekdeğer, tatsız-tutsuz geçti. Ve 1967'in ilk karı bazı yerlere yürüken, «HERSEYİ BLİRİZ VEDE HİC YANILMAYIZ» kafasında olan bazı adamlar, fahiş kere fahiş 141, 142, maddeleri elliğine ve Anayasa'nın kutsal maddelerini de ayaklarının altına alarak yarınlarım hakkında iyilikler düşünmeye bağladılar. Ve ondan sonrası ayar içinde 7 kitabı topladılar. Oğlum, bugündür de davaları devam ediyor. Bazıları iki yıldır hâlâ biliyor, sahnesinde, bazlarında... Yani kasası ben yarınıyorum, onlar da elliğine fırsat geçince topluyorlar. İşte kardeş kardeş geçinip gidiyoruz! Bu arada bilişkilerde de çok kızıyorum hanı... Hem benim sayende aşıktan tıpkı kurus alıyorlar, hem de raporlarında aklı almaz şeyleşler yazıyorlar. Ama neye ki sonunda, onlar paraları cebine atarken, mahkemeler de raporlarını reddediyor.

● ● Kesinlikle izlenmesi gereken yarılarmız hangileridir?

— İlk önce toplattılan kitapları saksılıveririm. Ama toplattıktan sonra da kitapçıları bulunuymayır. Onun için Fransızca, İngilizce, Almanca bilenler, İstanbul'da ve Ankara'da yabancı yayın satan kitabevlerinden yabancı dile basılan nüshalarını rahatça alabilirler. Türkiye'ye girişi, satışı, okuması, ilden ele dolayması serbesttir o kitaplara. Sadecə ve sadece bizler yarılarsak «komünizm propagandası» olur. «Büyük bağıt-küçük bağıt» hikayesi...

● ● Yayınlardan karşılaştıkları ortak problemler nelerdir?

— Bütün yazarların ortak sorunu, kitapların okuyucunun eline geçmemesidir. Bunun dışında benim, tek-özel bir derdim var: Su kitabı sevmeyen baylar «Anayasa nedir», «İkinci özgürlüğü neye derler» ögrenseler de kitaplar toplattırmama artıktır... Önceliği ilgiyle izliyordum. Bazı notlar da alıyordu. Çünkü ilerde çocuklara masal olarak anlatıcam: «Bir varmış bir yokmuş». Eskiden Türkiye'mizde hazi adamlar yaşıyormuş. Kitapta, kırımızı şapkalı kızın kurtan korktuğu kadar korkarlar. Ve toplarlar kitaplar... Yıllar sonrası, memleketi haydutlardan temizleyen Tom Miks, Texas, Red Kit gibi kahramanları anlatan dergiler olmayacağı için çocukların bu ve buna benzer masalları zekile dinleyeceklər. Evet, bunun için ilgiyle izliyordum. Ama sonrasında skırmışlığı başladım. Çünkü meselə, tam Eray Canberk'le bilardo oynamaya gideceğim, kitap toplattırmı gibi sudan bir mesele yüzünden gidiyorum. Benim tek-özel derdim işte bu.

● ● Neler yarılamarak dileğinizdir?

— Strada bazı kitaplar var. Ama toplattı 7 kitabımdan hangisi beraat ederse, en önce onun 2. baskısını yapacağım. 7 kitabımda yarınlar yarılınmaz, çok kısa bir süre içinde tükendiği ve arkasından toplattığı için, onlara öncelik tamıyaçım. Yalnız bu 7 kitabı ikinci baskılardan bir özeliği olacak; Kitapları toplanmasında emeği geçen dostlarımı fotoğraflarıyle tanıtacağım ve onları da resmi belgelerle söyleyeceğim. Ilerde bu kitapları okuyanlar, komünistlerle savaşan kahraman məsahitlerimizi görsünlər ve bu savaşın nastı cereyan etğini öğrensinler diye yapacağım bunu.

Bugün Türkiye'de sanat eğitimi, Türkiye halkına ve gerçeklerine tamamen yabancıdır

□ 158. sayımızda sanat anlayışımızı ortaya koymak için yana ve nelere karşı olduğumuz meselelerine açıklık getirmek yolunda sürekli yazılar sunacağımızı belirtmiştik. Bu yazısında Tan Oral, sanatçının alici tarafından yönlendirilişi, hakim güçlerin sanatçıyı belirlemesi ve sanatçının yaşamla ilişkisi konularını ele almaktadır.

Alicinin Biçimlendirdiği Sanat Ürünleri

Tan ORAL

Toprak ıgali vardı. Köylüler, kadın erkek, çoluk çocuk koşuyorlardı. Ellerinde kazmalar, dirgenler, Sürülerde toprakları, ekiyorlardı sonra. Duvarlarda kocaman yazılar görülmüyordu. N. Tacalan'ın «Kara Yaza» filminden izliyorduk Atalan ve Göllüçüler. Yaşamak için, yaşamı engelleyenlere karşı çıktılar. Sonra Değirmenköylüler ağa topraklarına ekoyuyordu yığıltı. Tarsus Meydan Oyuncuları kendi bölgelerinin eş sorunlarını sunuyorlardı Değirmenköylüler. Urganı oyuyorlardı.

«Yeniden yaratılmanın coğusuya» karşı çıktıyo, sömürgeci sınıfların egemenliğine.

Tütün sömürüsünün protesto mitingi düzenliyordu onbeşin tiltin ekici, Akhisar'da. «Hastanelerden kovulan biziz, darelere kovulan biz, dışarıda bir ekici, harplerde ölen biz. Ana geni ihtiyan yedi devleti biz attık bu topraklardan. Birleşelim. Bizi kollayacak bir halk düzene kurallım. Bu düzene son vermek bizim elimizde. Yeter» diye bağırmıştı, sonra boğazında düşülmüşti. Elinden düşen kağıtlarda bebeğinin besinsizlikten öldüğünü gösteren doktor raporları okunuyordu. Duvarları, ağaçları tiltin afişleri doldurmuştu, «Birleşelim, hakkumuzu alalım».

Köylüler devrimci mücadele veriyordu 1970 Türkiye'sinde!

Aynı günlerde, yarının genç sanatçıları sanat eğitimi görüp, İstanbul'da. Ve kendilerinden Mahmut Makal'ın Bizim Köy adlı ki-

tabını okuyarak köy resimleri yapmayı isteniyordu. Beri yandan kadınları doyurmak için bar, pavyon duvarlarına resim yapmaya iteniyordular. «Sanat karnı tok insanlar işidir» deniliyordu. Kanunlar değiştiriliyor, öğretmenlik yapmaları engelleniyordu. Sanat eserinin bir mesajı olmaz, bir şeyle söylemeye sanat eseri, deniliyor; ne söylemeli, kime söylemeli'nin cevapları aranıyordu. Bizim Köy kitabından köy resimleri yapılmaya çalışıyordu, İstanbul'da.

Gerçek Veriler

İmperyalist güçlerin bütün kumulları ile ülkeye girdiği ve kültür alanında gerekliliği dönenlerde sanatı da gerçek verilerden uzaklaştı, yaşamdan ve yaşamın maddi koşullarından soyutlandığını görmek mümkündür. Sosyal yaşamın dün ve bugününe inçelenmesi, yabancı güçlerin sanata yarışması ve etkilerinin saptanması, sanat sorunlarını daha köklü kavramamızı sağlayacaktır. Bu karşılıkla aile vo-rişten ve etkilerden styrilmiş, gen-çek verilerini yırtmış, giderek ya-şamla bütün bağlaşlarından arınmış bir sanat ve sorunu olamayacağından, düzme bir sanatın yine düzme sorularına çareler aramak, sıkış bir içe dönüklikten, boş çırpmaktan, ona buna öykülmekten, lüks bir bunaltıdan, dramatik bir anlaşlamamaktan öte birsey getiremeyecektir.

Yabancı güçler, kendi çıkışlarını gereği, Anadolu kültürünü ve ülke sanatını, yer yer doğal bağlarından kopartarak yozlaştmayı ve o kültürün doğal mirası ve o sanatın asıl sahibi olan Türkiye halklarına yabancılattırmayı başarmışlardır. Bu oluşumda yerli işbirlikçiler de sınıflı çıkışları gereği, sanat eğitimi yapan ulusal kuruluşları ve kurumları bu güçlere yada etkilerine teslimde tereddüt etmemişler ve yoz bir sanat çiftkanlığına imkan hazırlamaktan geri kalmamışlardır. Sanatın, kendi geleğinden yani doğal mirasından, gününtün sorularından yani gerçek verilerden saptırıldığı, alicisinin ve karışığının belirsiz tutuluğu bir gerçekdir.

Bu durumda, sanatın, ülke halkın yararı çizgisinden şaşnaması ve devrimci mücadelenin kendi estetiği içinde gelişip ilerleyebilmesi için umutsuzluğa kapılmıştan sürekli çaba göstermesi gereği vardır. Sorunlar hiç kuskusuz devrimci kavga içinde çözülecektir. Bu kavga, sanatın gelişmesini ve ülke halkları ile tanışmasını önleyen engelleri ortadan kaldırma streeci içinde, sanatın kendi doğal go-

Behzat Ay Gündögusu

Çıktı

Dağıtım: Deniz Yayıncılık
Divanyolu, Boyacıhmet S.
Nuri Bey Han, 304 - IST.

Şeyh Bedreddin yerine, Orhan Asena için...

Hazırlanışının yanısı, oyuncun uyandırığı yankıdan güclüydi; oyunu üslü bir tiyatro, güclü bir ekip oynuyordu; devrimci potansiyeli gittikçe oluşan seyirci iyiniyetliydi, şekilliyyodu... Ama, Asena'nın kırak anlatımı dili dahil, hiçbir, oyunu kurtaramadı ve aiste barındıramadı.

Niyetimiz, yapılan eleştirileri yenilemek değil. Önce, söylenenlere eklemek istediğimiz bir iki nokta var ki, bunlar bizim için, oyuncun skırtalarılamazlığını köklerini anlatıyor:

● Şeyh Bedreddin hareketine (olay değil) yaklaşım, idealist düşünce biçiminden bile tam arımmamış, mekanik materyalizm öğelerini barındıran bir yolda yapılmıştır. Bu nün sonucudur ki, pesimist hava egemen olmuş, teori-pratik seriliyi ve birliğinin proto-tipi sayılacak hakeçet, oyunda bir sermipiğin yöresinde yoğunlaşmıştır. Tek tek kişiler yerine kitleyi oyuncun eksemi yapan kitle oyunu, karakter çizilisinden çok, yemekti birinci planda olduğu aksiyona dayanan oyuncu çizgileri, konunun özüne uygun düşerken, tam ters düşen biçim ortaya çıkmıştır. Hareket, tümüyle skitçe çizgisinde geçtiği halde, Asena bunu gölgeler, fenler halinde geçiştirmiştir. Yine, bu yanlış

kavrayış biçimidir ki, Musa Çelebi'nin geksiz çarpılıp-abartılmasına yol açarken, belki de Bedreddin kadar işlenmesi gereken Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal'in geri plana (ve maşa-müridler olarak) itilmeleri sonucunu doğurmıştır. Börklüce ve Torlak, gerçek güz, gerçek kahraman olan kitlenin singeleri, «öğrenip savaş, savaşıp öğren» kuralının yansığı kişilerdir; müridlik yönleri ise, Asena'nın çarpıldığı gibi, hiç mi hiç ağu basmaz. Kullanılan Ahî-Köylü-Balıktı üçlüsü de, harekete daha ziyade «onaylayan» bir tavırda «sonradan eklenen» biçimde kitleyi yansıtmaktadır oyunda.

Düşünçenin soyutlanması, hattâ ildhi güç kontaktının kuruluşunun sürüklendiği aşamalarla burlar. Düşünçen, tarihi birikimin ve maddi koşulların olumundan alır doğurganlığını, kaynağı maddedir. Bedreddin, bu olumun, hattâ yaşadığını toplumun sınırlarını aşan bir olumun, doygun bir meyvasıdır; salt düşünen, vahiy inmigesine keldâm eden, «yöneticiler» uyarıp çekermeğe çalışan, tutturamayınca kitleye yamanan kişilik, çarpılmış bir kişilikdir. Ağao Denizi (Karaorman)'ne geçişinin de, saray ajanlarına «teslim olupanın (!) da yorumla-

nış, Bedreddin'i kitleden, hattâ kitleye dönük önerilerinin özünden soyutlayan, bu ters kavrayışın şıggisinde olmuştur.

● Şeyh Bedreddin «kavrama» ile bize ulaşan hareketin, toplumumuzun tarihi süreci içindeki yeri neresidir? Yaşıdığın dönemin temel gelişkisi ve hukim gelişkisi nelerdir? Çeliksi, devlet-halk gelişkisi midir, sınıfı sömürük düzene dayanan Osmanlı toplum düzeninin gelişkileri midir? Özünde sömürten-sömürulen gelişkisinin olmadığı temel gelişkili olmuş mudur? Bedreddin soyut olarak devlete mi karşı çıkmaktadır, karşı çıkan, düzen midir? Asena söylece geçiyor bütün burların köşesinden: «Siz devleti düşündürsiniz, ben insanı. Aramızda yüzbin yıllık sürüp giden anlaşılmazlık işte bu. Ve daha yüzbin yıl sürecek». (Altın biz gizlidik. M.B.)

Burada, sözü, tümüyle Asena üzerine getirmek istiyoruz. Toplum Yayınevî'nin yayınındaki metnin kapağında, Asena'yi tanıtmaya yazmış söyle biter: «Bu oyuncu, yazarın sanat ve düşünce hayatında ileri bir aşama sayılmalıdır». Bu değerlendirmenin, bazı eleştirmenlerce de aktarılarak benimsendiğini gördük. Neder bu Bayın verdiği «ileri aşaması?.. Yıllar yıl kültür hayatımızın ü-

zerine gereklenen yoz ağacıclar-aslan bozuntuları, koydukları ambargonun yıkılmak üzere olduğunu sezdiğe, kendi kariyerist çakarlarına uygun olarak popülist kaleşörükten yola çıktı, özünde gerici-görüntüde devrimci kışılarda sürtmeye başladılar...* Ve sindi de bu Bay çıktı, oyunda yaptığı soyutlamaya benzer biçimde, kendini soyutlayıp, kendi adına değerlediği aşama...smi, ardından genelleyerek sileri bir aşaması diye lanse ettiyor. İyi niyet mi? İyi niyetin yetmezliğinin kantilansının üzerinden çağ geçti. «Sömürulen insana duyduğu sevgi ile yönelik, hiç bir ileri aşamayı anlatmaz bize. Devrimci çizginin çok gerilerinde kalmış, hattâ tehlikeli olma eğilimi taşıyan görüşlerle «sanat» yapıp, aben de devrimci oldum havalari yutulmuyor artık.

Devrinciliğimizin bu zengin materyalini özgün anaçlarla yozlaştmaya da kimseň hakki yoktur.

*İ. Ortaylı'nın bir cümlesine yer vermek isterim burada: «...Devrimci değillerdir ve farkında olmadan halkın kafasında uzun dönemde gerici tohumları yaşerebileceği bir görüş yaratmaktadır...»

Mert BAŞAT

İşimini de sağlayacaktır. Gerçekçilerden kalkınan sanat devrimci bir silah olarak, yine devrimci kavganın güçleri ve nedenleri ile biçimlenerek gelişecektir. Bu alahtan yoksun mücadelenin gereksizliği yanı sıra, önce sanat sorunlarını çözümlmeye çalışıp sonra kavgaya sokmanın da oluru yoktur.

Altı Veri

Sanat sorunları üzerinde düşünürken, sanatı alcısının ve karşılığının belirlenmesinden yoğunlukla kaçınılmaktadır. Oysa sanat eserini yönlendiren başlıca etkenlerden biri, alici ve ödediği karşılık, Olgular bu düşünceye doğrulamaktadır. Gerçekten de hakim çevrelerin sanatına güçleri yüksek olduğundan ödedikleri karşılıklar da daima yük-

lü olmaktadır. Ne var ki doğal olarak kendi çıkışlarına, dolayısıyla beğenilerine uygun işlere ödemektedirler bu yüklü karşılıkları. Bu tür sanat ürünlerini de, kendiliğinden, sanatçıya ismarlamış olmaktadır. Sanatın hakim çevrelerle saratak ulaşlığı olanaklar da yine yüksek olmaktadır sanatçının. Ve bu döngü böylece sürmektedir. Zaman zaman bu çarkın içine henüz girmemiş sanatçılardan yakınlar duymaktadır. Zaman zaman da bütür sanattan devrimcilik bekleyenler çıkmaktır ve salt bu nedenle öfkelenenler bulunmaktadır. Olur mu var mı acaba? Alanın satanın razi olduğu bir sanat tezgahını başka amaçlarla bozar mı? Herşeye rağmen insanlara bir katkıda bulunmaktadırlar, denilmektedir bir de. Ama

hangi insanlardır bu katkı, hangi sınıfın insanlarıdır. Bunun sözü edilmiyor. Oysa belirtilidir bu. Katkı, yarar hakim sınıflara ve onların yanında onlara hizmetle besilenen ara tabakalaradır. Dolayısıyla ezilen emekçi kitlelere karşıdır. Diğerlerinin çıraklarını, beğenilerini korur, savunur ve bunu kendi çakarı gereği yapar. Bu aksıktır. Sunağının karşılığını hakim sınıflardan beklediği sürece de onlara yanmak zorundadır. Tarihten de örücklenebilir bu tür sanat olayları. Bir kese altı karşılığı ne naneler sunulmuştur o günün hükümdarlarına. Ve neler sunulmaktadır bu günün hakim güçlerine.

Bir de hakim sınıfların bütün olanaklarından yararlanıp, beri yanından sınıflarına ihanet ettiklerini söyleyen sanatçılara da rastlanmaktadır. Ezilen halklarla sefaletini teşhirden öte gidememektedir yapıkları. Ne açıkça sınıfla çelişkilere ne de bu çelişkilere giderme dinamigine rastlamak mümkün değildir bu sanatçılardan türülerinde. Çeliksi ancak o yapta para sayıp duvarına asan kişinin evi ile duvarda anlatılan arasında belirir. Bu da sınıfla olanaklarına rağmen halkçı olduğunu söyleyen kişinin bu savunusuna destek olmayı yarar. Böylece aldığı parayı bu görevi ile hak eder sanatçı.

Emperyalist güçler ve yerli işbirlikçileri emekçi halkları ortaklaşa sömürmektedirler. Sanat, bu sömürüyü kolaylaştıracı bir etken olduğu gibi zaman da yeni bir sömürü aracı olabilmektedir. Ustalık burada sanatçı ürününü emekçi kitlelere sunmaktadır. Emekçiler de kendi düşük satılmasına olanaklarıyla alıcılık etmektedirler. Ne var ki, sanatçı ürünlerini sömürücü güçlerin adına ve onların geniş yarım araçlarından yararlanarak, emekçilere sunmaktadır. Karşılığında da sömürülüğün büyük pay almaktadır. Yani gerçek alici sömürücülerdir. Sanatçı ofset töstlerinin sayfalarında boy göstermektedir artık. Filmler yapmaktadır, plaklar doldurmaktır, sahnelerde çekmektedir. Şapırıcı yanları sürekli

izlenir ve aranır olmalarıdır. Bu başarıının nedenlerini sınırsız reklam güçlerinde olduğu kadar yaptıkları sanatın niteliğinde de aramak gerekmektedir. Ezilen kitlelere durumlarını unutturacak, yeni umutlar verebilecek yapıya sahiptir bu türdeki sanat türleri. Yepceni özlemler yaratılmakta ve burları sürekli beslemektedir. Dikkat edilirse, yaptıkları sanatta, gerçek verilerden kalkıtmaktadır. Başarı nedenleri baraza buradadır. Ancak, kesin olarak çözüm getirici olmaktan uzak durmakta ve uyuşturucu nitelikler göstermektedirler. Yaratıkları ve besledikleri özlemler, yoz burjuva değerleridir. Emperyalizm bu tür sanatçılardan da aracılığı ile, gerçek devrimci sınıfı yozlaştmak, ve kendi kendine yabancılasmak istemektedir. Ne yazık ki, bu sınıf uzun süreden beri emperyalizmin bu oyunu karşısında yalnız bırakılmıştır.

Sonuç

Bütün burlara karşılık yabancı güçlere majahik etmeden, emekçi kitlelere sanat sunmaya çalışan sanatçilar da bulunmaktadır. Bu tür sanatçılardan karşılaşlıklar engellere ve çözüm yollarına geçen yarınmazda deñimlendi. Burada alicının belirleyiciliği üzerinde durmak istiyoruz. Emekçi kitlelerin satınalma güçleri son derece düşük olduğundan, sunulan sanata ödeyecekleri karşılık da az olmaktadır. Bu az karşılıkla devam eden sanatçı bir anında emekçi kitlelerle aynı kaderi, yani değişimfeye çalıştığı kaderi paylaşmaktadır. O zaman sanatçıda sömürüdüzeninin değişimini yoluyla, bu kahredici boyunduruktan kurtulma yolunda sürdürmektedir.

Özetlersek, sanat, sanatçının yaşamı olanaklıları ve sanat alicıları arasında önemli ve belirleyici bağlar vardır. Bu bağlar yadsınarak, yok sayılık, kerameti kendinden menkul bir sanatın var olabileceğini düşünmek mümkün değildir. Sanatçı ve alici arasındaki bu alış veriş ve karşılık etkileşmeler ko-

sin olarak sanatçıyı yönlendirmekte, dolayısıyla sanatını da belicelemedi. Sanatçı bunun dışına çıkmamaktadır, çünkü etki gücünü, yani alicisını ve doğal olarak seçtiği yaşama olanaklarını yuirmektedir. Yoksa bar, pavyon duvarlarına sanat döktürüp, karşılıklarını cebe indirmek, sonra burlar sanat değil dierek gerçek sanatın ayrıca aradığını söylemek safsatadan başka bir şey değildir. Sanatçı üretikleri ile vardır ve üretiklerinin niteliği ile de yaşantisı biçimlenmektedir. Bu nitilik, hakim çevrelerin işine gelir yorsa sanatçıya gerekten karşılığı da vermektedirler. Sanatçilar da bu çevreleri mahcup etmemektedirler doğrusu.

Genç sanatçılardan, seçecikleri hıtab kitlesinin, sanatlarını ve kendilerini biçimlendireceği gerçekini aklarından çıkarmamaları gerekmektedir. Yapılanlardan sürekli hesap sormam ve yaptıklarının hesabını daima vermelidirler.

Sanatın, yaşamın ve devrimci kavganın bir bitti olduğunu ve sanatın devrimci kavgası içinde gelişeceğini inancınızı belirtmişik. Sanat gerçek devrimci sınıflara ve bu sınıfın ideolojisini benimsenmiş kadrolara seslendiği sürece, gerçek alicisını bulmuş, yaşamdan, kavgadan, gündünden ve çağından kopmuş olacaktır.

Türkiye Sanatçılar Birliği Kuruldu

Cejitli sanat dallarındanelliği aşkin sanatçı hafta içerisinde Türkiye Sanatçılar Birliği'ni kurdu. Birliği kuruluş amaçları arasında «Anayasam öngördüğü her düşünce, bilim, sanat, basım, yaşam, gösteri özgürlüklerinin eksiksiz sunulması ve uygulanması ile uluslararası kültür ve sanat hareketlerinin geliştirilmesi, kültür emperyalizminin önlenmesi konuları da yer almaktadır.

Tüm organları hakkında bilgi sağlanır. Eski ve program hazırları. Objektif təsviriye hələndən. Tespit edilen programlar təzkiyət yürütlür.

Cəfərəli, Türkçəsi Cad. no: 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

Siyonizmin basın üzerindeki etkisi ve ümmetçi basının yanlışı!

Amerikan basının emperyalizmin borusunu öttürdüğü bugün bini sosyalistlerce bilinmektedir. Ancak Ortadoğu Olayları, Amerikan basının, İsrail konusunda yaptığı kasıtlı yayınlarında sadece finans-kapitalin çıkarlarının değil, aynı zamanda bu sermayeyi elinde bulunduran etnik bir grupun, yani Yahudilerin de bilyük rol oynadığını göstermektedir. Ortadoğu konusundaki bu yayım politikası, Yahudi sermayesinin basını kontrol altında tuttuğu tüm ülkelerde söz konusudur. Örneğin, Türkiye'de de gazetelerin hemen hepsi, emperyalizmin maşası İsrail'in cinayetlerini görmezlikten gelmekte, buna karşılık ulusal kurtuluş savaş veren Arap halklarını çeşitli yazı ve karikatürlere tezif etmekte, Arap halklarıyla dayanışma gösteren devrimci Türkiye genelliğini, bir «cimayet şebekesi» gibi teşhise kalkmaktadır.

Gerek tımsamı ile, gerekse ilan gelirleriyle Yahudi sermayesinin kontrolü altında bulunan Babilî basının bu tek yanh tutumuna, dini nedenlerden dolayı sadece ümmetçi basın karşı çökülmektedir.

Bugün Gazetesi'nde Mehmet Şevket Eyyi, «Amerikan basının dair notlar» başlığı altında yazdığı yazında, Amerikan gazetelerinin głównie rakanlarla ortaya kovarak söyle demektedir:

«Basın dünyanın en dehşetli kuvveti ve silahlarından biridir. Büyüklük bir gazete bir orduya bedeldir. Muştafak bir basın taarruzu bir atom bombası kadar tahrifat yapar. In-

Ortak Pazar mı? Ortak Mezar mı?

Ortak Pazar isminden de anlapacağı gibi, bir ortaklıktır. Ortak Pazar'a girişinizin zafer doymak üzere olan sanayinizi boğacağı muhakkaktır. Üstelik bu birleşme moral bakımından bizi ayrıca ökertecektir. Faraza Danimarka Seks Fuarındaki ticari müdahaleler bizi müsteri kılınmak için, kanularımızda da gereklî deşîkliğin yapılması, bu ortaklığun temelinde mindemmişir. Biraz dilekçe bakılırsa, bu bir Ortak Pazar değil, belki bir Ortak Mezar'dır. Hatta o bile değil. Sadece Türk maddi ve manevi varlığının gömmek için gerekli mezar hazırlayan bir Ortak Pazar'dır.

ERGUN GÖZE
(Tercüman — 6.2.1970)

Bâbîali'den mini - seçimler!

TARİH VE KATİPLİK — İnönü, Demirel'i ikibin yıl öncesinin hukuk kafasından da geri saymakla, aslında kendisine kıymıştır. Tarık, CHP meclisinin zabıt katibi değil ki, bu gülünç iddiayı aynen sayfalarına alsun! (Bedîl Faik, Dünya, 5.2.1970)

YUFKA YÜREKLİ — Prof. Parlar da, gerçekten parlamus bir zekâ, parlanta bir kafa. Oua da Amerikan usagi diye hakaret etmeye dilleri varmış. İçim sizladi, içim sizladi, içim sizladi dedim ya... Ey Ortadoğu Üniversitesi seviyesine ulaşabilmiş gençler! Profesörün böylesi rektörlüğe seçilmez de, kim seçilir? (Nizamettin Nazif, Y. İstanbul, 2.2.1970)

DOST NASİHATI — Burakın lütfen, şu, rektör seçiminden ivr zivra kadar herşeyi vesile yapan küçük ve pis oyunları, Dönlün lütfen kırsalérinize, laboratuvarlarımıza, seminarlerimize ve suralarımıza. Yoksa — vallah bir dost olarak söyleyorum — bu işi size supayla yapınırılar. (Tariq Buğra, Tercüman, 1.2.1970)

KÖPRÜ REKLAMI — Allah (C.C) uğurlu, kiğemli etsin ve tamamına erdirsin inşallah. Boğaz Köprüsü, cumhuriyet devri Türkiye'sin en büyük teşebbüsüdür. Bu köprüün açılışının reklamını çok yapmak, hatta simdiden başlamak lazım. Bunun için de açılış törenini İstanbul'un en güzel bir mevsimine rastlatmak şart. (Münâver Ayaslı, Sabah, 1.2.1970)

KİŞİYİ NASIL BİLİRİN? — Evet, rektör beğenmezler, hükümet beğenmezler, millî irade beğenmezler, düzen beğenmezler, Ne demişler? İt duası kabul olsaydı, gökten kemâl yağardı!.. Hepsi, it duasıdır bunların! (Bedîl Faik, Dünya, 1.2.1970)

sanlık basın denen kuvvetin esiri olmuştur. Büyük basın, devlet ve hükümdelerden daha kuvvetli, daha tesirli, daha nüfuzlu ve daha tahrifkârdır.

«Amerika'da 5 milyona yakın Yahudi yaşar. (İsrail'den daha çok.) Ayrıca bilyük sayıda da farason vardır. Amerikan basını başlica bu iki beynemilel zümrenin kontrolü almıştır.»

Aynı gazetedede, bu zümrelerin basını nasıl kontrol altında tuttukları da, Ali Genceli tarafından «Yahudi Protokolünden» pasajlar nakledilek söyle açıklanmaktadır:

«Biz, bunu da (Basın — gazeteler) ele alıp, idaresini elimizde tutmamız. Bu şekilde bize karşı kullanılabacak olan başka basını da bu vesile ile anule etmek mümkün ola. O zaman bize karşı yazılan kitap ve makaleler artık neticesiz kalır.»

«Edebiyat ve gazete, cüttün ve öğretimin içi mührün varsa da biz bu işimizi elimize alduğumuz zaman bu işi de elde etmem olacağımız. Dünyada eğer bize on milyon gazete ele geçirirsek, bunun arkasından otuz gazete kendiliğinden bizim idaremiz altına girecektir. Ve biz de bu şekilde dünyaya istedigimizi kabul ettiririz. Bizim gazetelerimiz zahrde birbirleriyle ıthâfla olabilirler ve ıthâfla görünürler, hâlikatte ise bir tek gayeye hizmet ederler. Böyle olunca da halkın bu gazetelerere daha fazla güvenir ve bunlara daha da fazla inanırlar. O zaman biz de muhaliflerimizi kovalayıkla alt ederiz.» (Yahudi protokolu Not 12)

«Amerikada her gün binlerce gazete çıkar, bunların bazlarının

tirajları bir kaç milyonun üstündedir. En çok basanları da New York'ta, fakat bu gazetelerin çoğu da ya doğrudan doğruya Yahudî perde arkasından Yahudî kontrolünde bulunuyor. Amerikan okuyucusunun da maaşefinde değil hatta on binde biri bile bu husus bilmez; bilemez de, yukarıdaki protokolün cümlelerinden de niçin bilemediğini anlamak mümkün.

«Amerikan gazetelerinin çoğunun fiyatı, gazetenin safla ettiği kâğıdın fiyatından daha çok sevindir. Bu gazeteler — bize de olduğu gibi — ilan ve reklamlar kurtarır. İlân verenek mülleselerin çoğu Yahudilerin elindedir. Bunun için istedikleri gazeteyi yaşıtar istemediklerini bârrırlar.»

«Yahudilerin usulü sudur; Kendi dillerini muhalif bir şeyle gördüler mi? ne pahasına olursa olsun onu sustururlar.»

Ey itoğlu itler!

Büyük Efes Otelindeki cimbüşleri tâtil boyunca ne Roma, ne Bizans, ne Sodom, ne de Gomore görünütür.

Köpekleriyle beraber yerler, içler, yatarlar, sızarlar.

Büyük Efes Otel bir devrin ve bir hâkim sunufun aynasıdır.

Türk halkını soyarak, sömürek, ıldatarak, ezerek topluyorlar bu paraları. Rosella'nın köpekleri müslüman Türk halkının sirtından tabağı 30 litaya kekkâl yiyorlar.

Ve siz ey itoğlu itler!

Yiyin!, Patlayıcaya, tıkitıncaya, geberinceye kadar yiyin!

Nasıl olsa bir gün halkın ayakları altında tahtakurusu gibi ezileceksiniz.

Gebermeden bol bol yiyin.

MEHMET ŞEVKET EYYİ
(Bugün — 5.2.1970)

ANT * Haftalık Dergi * Sahibi ve Genel Yayın Müdürü: DOĞAN ÖZGÜDEN
* Sorumlu Müdürü: OSMAN S. AROLAT * Teknik Sekreter: İNCİ ÖZGÜDEN
* İdare Yeri: CAĞALOĞLU, Başmuhasebe Sok. Tan Apt. 10/11 - İSTANBUL
* Tel.: 27 81 09 * P.K. 934 — Sirkeci - İSTANBUL * Dizgi ve Terтип: İPEK
MATBAASI * Klîşe: ESER KLİSE * Baskı: VATAN MATBAAS!

Kocalarını tuvalet kâğıdına sardılar

(GÜNAYDIN — 3.2.1970)

«Kocalarınızı evde tutmak için evinizin dansözü olmalı ve göbek atmayı öğrenmelisiniz»

(GÜNAYDIN — 5.2.1970)

KOCA BAĞLAMA METODLARI

Yahudiler kendi maksatlarına ulaşmak için ilk önce dedikodu yaymağa başlar, arkadaş, buhanlar, iftaları silsilesi zincirleme birbirini kovalar. Bu gibi işler için Yahudilerin Amerika'da bususı teşkilatlaşdır. Bilhassa yalan haber dütmece haber uydurmak maksadıyla Havadis şirketleri kurmuşlardır. Tabii bu yalan muhaliflerinin aleyhine olacak. Bu yalan haber yavaş yavaş büyük gazetelere, halkın diline düşer ve Yahudi de işini görür.

Ummetçi basının ortaya koydugu bu bususlar, büyük çoğunluğuyla gerçekleşen ifadesidir. Amerikan oku-

Ancaq ummetçi basın, meseleyi sadece dini ve irki açıdan ele alarak değerlendirdiği için köklü bir çözümlü getirememektedir. Bu hâfta da politika sayfamızda da açıklandı gibi, aslında Yahudi proletaryasına da düşmata olan siyonizmi yıkmak, ancak onun sırtını sıvazlayan emperyalizmin yıkılması ve Ortadoğu Devrimci Çemberi'nin başarıya ulaşmasıyla mümkündür. Yoksa, engizisyon İspanya zihniyetiyle yapılacak bir savaşın asla başarılı olamayacağı, Hitler deneysiye sabittir.